

உருக்கல்...

முருகு

த.க.21

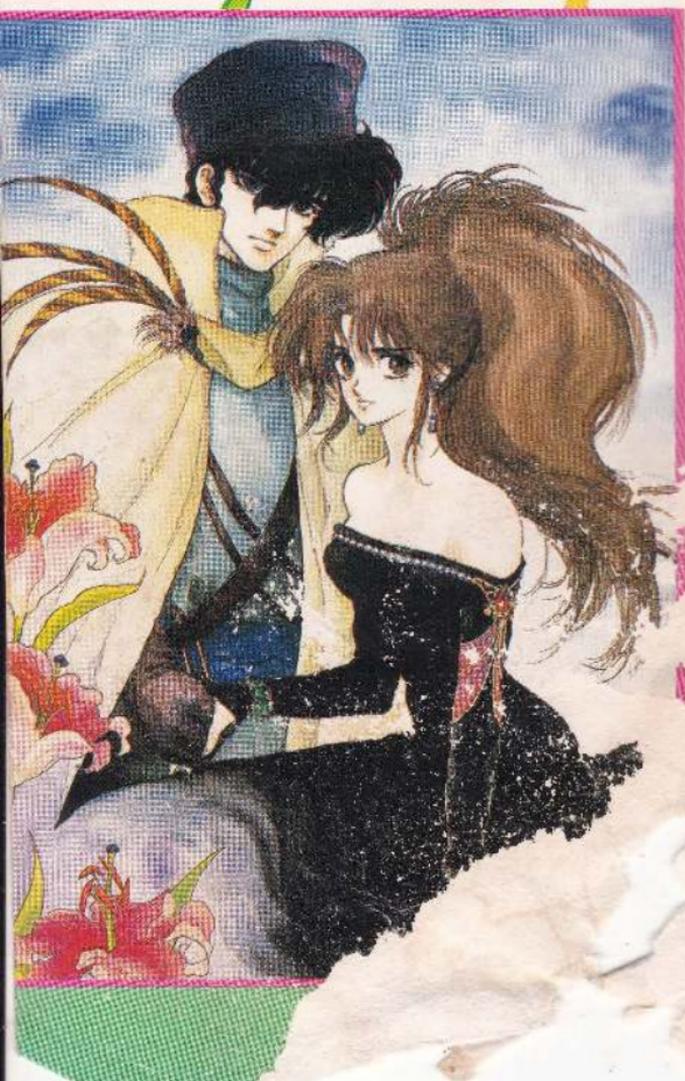
~~த.க.110~~

~~68~~

நூலக கழகம்
பாண்டிச்சேரி
19.9.1971
பாண்டிச்சேரி.

782

8/10

ஊருக்கல்ல

.....

முருகு

சீரா வெளியீடு

மாணம்

- ★ ஊருக்கல்ல...
- ★ முருகு (A)
- ★ முதல் பதிப்பு: புரட்டாதி 1991
- ★ விலை ரூபா 40/-
- ★ வெளியீடு:
மீரா வெளியீடு, 38, வேம்படி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
- ★ அச்சு:
ஏ. எஸ். ஜே. சிரினிங் வேக்ஸ், மல்லாகம்.

Handwritten signature or mark in blue ink.

“UURUKKALLA” ○

(Collection of Short Stories)

Murugu (A) ○

First Edition September 1991 ○

Price 40/- ○

Published By ○

MEERA VELIYEEDU

38, Vembadi Road,

Jaffna

Printed By ○

A. S. J. Printing Works,

K. K. S. Road. Mallakam.

முன்னுரை

படைப்பிலக்கியங்களுக்கு வெவ்வேறு வரைவிலக்கணங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பினும் அந்த இலக்கியம், இலக்கியத்துக்குச் சொந்தமானவன் வாழ்ந்த, வாழும் காலத்தின் கண்ணாடியாகத்தான் இருக்கும் என்பது மட்டும் உண்மை அக்காலத்தின் தாக்கங்கள் நம்பிக்கைகள், சிந்தனைகள் பண்பாடுகள் யாவும் அவனது எழுதுகோலின் முனைகளில் ஊற்றெடுத்து உருப்பெறுகின்றன.

நண்பர் கவிஞர் முருகு அவர்களின் 'ஊருக்கல்ல..' சிறுகதைத் தொகுப்புக்கூட அந்த வகையிலேயே அமைந்துள்ளது. எழுபதுகளின் சிற்பகுதியில் ஈழநாடு பத்திரிகை, சுடர் மாசிகை ஆகிய ஏடுகளில் வெளியான ஆறு சிறுகதைகளையும், சமகால நிகழ்வு ஒன்றிணைக்கருவாகக் கொண்டு அண்மையில் அவர் உருவாக்கியதும், இதுவரையில் எதிலுமே பிரகரமாகாததுமான 'ஊருக்கல்ல..' என்னும் சிறுகதையொன்றிணையும் உள்ளடக்கிய இத்தொகுப்புக்கூட முருகு அவர்கள் சந்தித்த காலக்களத்தின் கண்ணாடியாகவே காட்டி நிற்கின்றது.

பூவரகக்கு வழக்குப்பேசித் தோற்ற 'கனகர் அம்மான்' ..
'காலம் மாறிப் போச்சு' என்பதன் பிரதிநிதிகளான 'பொடியன்கள்'

இயலாமையின் காரணத்தால் தனது இல்லறத்தையே இன்னுமொருத்தியுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடிவெடுக்கும் 'வாழ்வவத்தேடி' 'மனோ' கலங்கிய குட்டையில்லின் பிடிக்க நினைக்கும் 'ராசா அண்ணன்'

'புத்திரான் ஏன் ஓடுகின்றார்?' என்பதற்கு விளக்கம் தரும் அநியாய புரத்து 1977 ன் அசம்பாவிதங்கள்

'கனகத்தின் கண்ணீர்த்' துளிகளுக்குக் காரணமான முதுகெலும்பற்ற கணவன் - துயரால் மடியும் தந்தை ..

கடலை ஆச்சியின் சாபத்திற்கு' ப் பலியான சுப்பையன்

நெஞ்சில் உரமும் நேர்மைத் திறனும் அற்ற 'ஊருக் கல்ல...' உபாத்தியாயர் முத்துத்தம்பி அவர்கள்

இவையெல்லாம் என்ன? இங்கு வருபவர்கள் எல்லாம் யார்? வெறுமனே கற்பனைப் படைப்புக்களா? அல்ல, இன்று நம்மிடையே உயிருடன் உலவும் பாத்திரங்கள் தான்.

ஒவ்வொரு கதையிலும் ஒவ்வொரு செய்தி இருக்கவே செய்கின்றது. தொடர்பு ஊடகம் ஒன்றின் நோக்கமே அது தானே! அந்த வகையில் முருகு அவர்களின் ஏழு கதைகளும் ஏழுக்கு மேற்பட்ட செய்திகளை வாசகர்களுக்குக் கூறி நிற்கின்றன. எனவே முருகு அவர்களுக்கு இது வெற்றிப் படைப்பே,

ஒவ்வொரு கதையினதும் சிறப்புகளையும் இங்கு விளக்கப்புகின் இது விமர்சனமாகவே அமைந்துவிடும். எனவே அவரது இந்த "ஏழுசுர" விருந்தின் கவையை அனுபவித்து விமர்சிப்பதைச் சுவைஞர்களிடமே விட்டு விடுகின்றேன்.

முருகு அவர்களுக்கு கை வந்த கலைகளான சிறுகதை கவிதை - இரண்டு துறைகளும்ே இத்தொகுப்புச் சான்று பகர்ந்து நிற்கின்றது. அவரது கவித்துவம் மிக்க பார்வைக்குள் சமூகப் பிரச்சினைகள் இலகுவாகப் பதிந்துள்ளன. ஆனால் முருகு அவர்களுடைய இலக்கிய வாழ்வின் வயதை ஏனையவர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் - ஒரு நல்ல படைப்பாளி இலக்கிய உலகுக்குத் தான் வழங்கவேண்டிய பங்களிப்பில் இருந்து சற்றுத் தொலைவில் நிற்கின்றாரோ என்று விசனத்துடன் வினவ வேண்டியுள்ளது.

"ஊருக்கல்ல ..." சிறுகதைத் தொகுப்பு முருகு அவர்களிடையே ஒரு கால மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் - சிறுகதை இலக்கியத்துறையில் அவர் மேலும் பல அடிகளை எடுத்து வைக்கப் பாதை அமைக்கும் என்ற நம்பிக்கை யூட்டுகின்றது.

—நாவண்ணன்

யாழ்ப்பாணம்.

91-04-30

கனகர் அம்மாள்

“தம்பி சங்கரப்பிள்ளை, இங்கே வா” என அழைத்தார், அடுத்த வீட்டு முத்து வாத்தியார்!

வண்டியில் விறகு கட்டைகளை ஏற்றிச் சூடுகாட்டுக்குக் கொண்டு செல்லும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த முன் வீட்டுச் ‘சங்கரி அண்ணை’ எனச் செல்லமாக அழைக்கப்படும் சங்கரப்பிள்ளை, முத்து வாத்தியாரின் அழைப்பைக் கேட்டு அவர் அருட்கேசல்கின்றார்.

சங்கரப்பிள்ளையின் காதில் முத்துவாத்தியார் ஏதோ இரகசியமாக முணுமுணுக்கிறார்.

“அதை ஏன் வாத்தியார்?” என வியப்புடன், விளக்கம் கேட்கும் குரலில் வினவுகிறார், சங்கரப்பிள்ளை

“ஏனென்றால் தம்பி, கனகர் அம்மாள் இந்த பூவரசமரத்துக்கு ஆசைப்பட்டு வழக்குப் பேசப் போய்த்தானே தனது உயிரையும் இழந்தார். அவர் ஆசைப்

பட்ட மரத்தில் ஒரு பகுதியாவது அவரை எரிக்கப் பயன்பட வேண்டும். அது அவருக்கு எனது காணிக்கையாகவும் இருக்கட்டும்” என விளக்கம் அளிக்கிறார். முத்து வாத்தியார், சங்கரி அண்ணைக்கு.

“அதுதான் நல்லது வாத்தியார்” என்று கூறியபடி சங்கரப்பிள்ளை, முத்து வாத்தியாரின் வளவுக்குள் இன்னும் இருவருடன் சென்று தறித்து வீழ்த்தியிருந்த பூவரசுக் கிளைகளைத் தோளிலும் தலையிலுமாகச் சுமந்து வந்து விறகு ஏற்றியிருந்த வண்டியில் ஏற்றுகின்றார்.

இதோ, வண்டியில் எருதுகள் பூட்டப்பட்டு விறகு வண்டி சுடுகாட்டை நோக்கிப் புறப்படும் விட்டது.

கனகரின் வீட்டு முற்றத்தில் இடப்பட்டிருந்த தட்டிப் பந்தரின் கீழே ஒரு பக்கத்தில் “கனகர்” நீட்டி நிமிர்ந்து ‘சிம்’ நீங்கிய பின் ‘சவமாகப்’ படுத்திருக்கின்றார்!

பந்தரின் மறுபக்கத்தில் இறுதிக் கிரியைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

கனகரின் தலைமாட்டில் அவரது மனைவி அன்னம் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாகக் குந்தியிருந்து கொண்டு ஏதேதோ சொல்லி அழுதுகொண்டிருக்கின்றாள்.

கனகர் தம்பதிகளுக்குப் பிள்ளைப்பாக்கியம் கிடையாது. அகனாஸ் கனகரின் பேரன்முறையான ஒருவர், ஐயரின் கட்டளைகளுக்கமையச் சுறுசுறுப்புடன் செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். இவர்தான் கனகருக்குக் ‘கொள்ளி’ வைக்கப் போகின்றவர்.

கனகரின் சொத்துக்கெல்லாம் ஏகபோக வாரிசும் இத்தப் பேரனேதான்!

பெண்கள் கோஷ்டி கோஷ்டியார்க்க் குழுமியிருந்து ஒப்
பாரி வைத்து அழுது கதைக்கிறார்கள்

ஆண்கள், கணகரின் செயல்களை உயல்லாம் மனம் விட்டு
அலசி ஆராய்ந்து 'ஐந்தொகை' தயாரிக்க முயற்சித்துக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கணகரின் இறுதிப் பயணத்துக்காகத் தண்டுகையொன்று
இன்னொரு பக்கத்தில் தயாராகக் கொண்டிருக்கின்றது!

கிரியைகள் மற்றும் ஆயத்தங்கள் யாவும் முடிவடைந்து
இதோ இறுதி யாத்திரையும் தொடங்கி விட்டது.

பெண்கள் வீதிவரை வந்து பின் தங்கிவிடவே ஆண்கள்
இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டு தொடருகிறார்கள்

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கும் மேலாகிவிட்டது. வெய்
யில் கொடுமராகக் காய்கிறது.

அடுத்த வீட்டு முத்து வாத்தியாரும் தனது தோவீற்
தொங்கிக் கொண்டிருந்த குடையை வெயிலின் கொடுமை
யைத் தாங்க முடியாது விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு. சப
தமிட்டுத் தனது சபதத்தை நிறைவேற்றிவிட்ட கணகர் அம்
மானுக்குத் தனது இறுதி அஞ்சலியைத் செலுத்தும்
பொருட்டு ஊர்வலத்தோடு சென்றுகொண்டிருக்கிறார்.

முத்துவாத்தியாரைப் பார்த்த பின்னரே சிலர் தம்மிட
மும் குடையிருப்பது நினைவுக்கு வந்து, தம்மு குடைகளை
விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு நடக்கின்றார்கள்.

வேறுசிலர் மற்றவர்களின் குடைகளின் கீழே சென்று
அடைக்கலம் தேடிக் கொள்கின்றார்கள். இன்னும் சிலர்
'இதென்ன பெரிய வெய்யிலோ' என்ற எண்ணத்தாலோ
என்னவோ அந்தக் கொடிய வெய்யிலையும் பொருட்படுத்
தாது அலட்சியமாக நடந்து சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முத்து வாத்தியார் நடந்து கொண்டிருக்கிறாரேயன்றி அவரது சிந்தனை கடந்த இரண்டு மாதமாக நடந்து நேற்று நண்பகல் நடுத்தெருவில் முடிவுற்ற அந்த 'நாடகத்தையே' மீண்டும் மீண்டும் அசை போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

இந்த நாடகம் இப்படியாக முற்றுப்பெறும் என்று கனகர் அம்மானும் எண்ணியிருக்கவில்லை: முத்துவாத்தியாரும் நினைத்திருக்கவில்லை. ஏன் எவருமே கற்பனை செய்தது மில்லையே!!

தூரத்துச் சொந்தம் ஆபத்துக்கு உதவாது. ஆபத்து அந்தரத்துக்கு உதவுபவர்கள் அடுத்த வீட்டுக்காரர்தானே

கனகர் அம்மானின் குடும்பத்துக்கும் அடுத்தவீட்டு முத்து வாத்தியார் உதவியாக இருந்தார்.

கனகருக்கு இருப்பது போலப் பெருந் தொகையான காணி பூமி சொத்து என்பன முத்து வாத்தியாருக்கு இல்லையென்பது என்னவோ உண்மைதான்.

கனகருடைய வீட்டுக்கும் வாத்தியார் வீட்டுக்குமிடையே உள்ள வேலியை முத்து வாத்தியாரே அடைத்துப் பராமரித்து வந்தார். அந்த வேலி வாத்தியாருக்கே உரியது.

இரண்டு மாதத்துக்கு முன்னர் அந்த வேலியில் நின்ற ஒரு பெரிய பூவரசு மரத்தை மாட்டு வண்டி செய்வதற்காக ஆசாரி ஒருவருக்கு முத்து வாத்தியார் விற்றிருந்தார்.

மரத்தை வாங்கியவரின் ஆட்கள் நாலைந்து நாட்களின் பின்னர் ஒருநாட் காலையில் வந்து வேலிபிடுங்கி மரத்தைத் தறித்தார்கள்; பின் அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள்.

அந்த நேரத்தில் வாத்தியார் பள்ளிக்கூடம் சென்று விட்டார், வேலி பிடுங்கியவர்கள் மரத்தைத் தறித்து வீழ்ந்

திய நேரம் வரை கனகரும் வீட்டில் இருக்கவில்லை: மரம் வீழ்ந்த பின்னரும் நெடுநேரம் கழிந்த பின்பே அவர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

வீட்டுக்கு வந்த கனகரிடம் அவரது மனைவி, வேலியில் ஏதோ வெட்டிய சத்தம் கேட்டதாகவும் பார்வை குறைந்த தன்னால் விபரமாக எதனையும் குறிப்பாக அவதானிக்க முடியவில்லையெனவும் முறையீடு செய்தாள்.

இதனைக் கேட்டவுடன், அதுவரை அவருக்கு இருந்த களைப்புச் சோர்வு பசி தாகம் யாவும் ஓடி மறைந்து விட்டன.

பிள்ளைகளிடம் வைத்திருக்க வேண்டிய பாசத்தைப் பிள்ளைகள் இல்லாத காரணத்தால் தமது காணி பூமி பொருள் பண்டங்களின் மீது அளவுக்கும் அதிகமாகவே வைத்திருந்தார், கனகர்!

ஆதலினால் மனைவியின் முறையீட்டைக் கேட்டவுடனேயே 'ரோப்பம்' பிடித்து மரம் தறித்து வீழ்த்தப்பட்டுள்ள இடத்தைக் கண்டுபிடித்துச் சென்று பார்த்தார்.

'வேலி பிடுங்கித் தறித்த மரத்தில் எனக்கும் பங்குண்டு. பங்கு தராமல் முத்து வாத்தியார் இந்த மாத்தை எப்படி விற்பார்? எப்படித் தடுக்க விடுவார்?' என்று பலவாறு கனகரின் சிந்தனை அலை பாய்ந்தது!

வழமையாகக் கேள்விக் குறிபோலக் கூனியிருக்கும் முதுகு, சிந்தனையின் வேகத்திலும் அவரது சிந்தை உதித்த சினத்தின் வேகத்திலும், ஒரு தடவை நிமிர்ந்து மீண்டும் கூனிக் கொண்டது.

உடனே கனகர் முத்து வாத்தியாரின் வீட்டுக்கு, விலிலிருந்து புறப்பட்ட அம்புபோலச் சென்றார்!

வீட்டில் வாத்தியாரின் மனைவியே இருந்தார். வாத்தியார் பாடசாலைக்குச் சென்றிருந்தார். அவரின் இரு பிள்ளைகளும் பாடசாலைக்குச் சென்றிருந்தார்கள்.

எனவே மரம் தறிக்கப்பட்ட விடயம் பற்றி வாத்தியாரின் மனைவியிடமே கனகர் விசாரிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

“அவர் இப்போது பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கிறார் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்த பின்னர் வந்து கேளுங்கள், அவசரமாயிருந்தால் அங்கேயே போய் விசாரியுங்கள்” என்று சுருக்கமாக வாத்தியாரின் மனைவி பதில் தந்தார்.

இந்தப் பதில் கனகரின் வேகத்தையும் சினத்தையும் மேன் மேலும் அதிகரிக்கச் செய்வதாகவே இருந்தது.

வாத்தியார் கற்பிக்கும் பாடசாலை கனகரின் வீட்டுக்கு மிக அண்மையிற் தான் அமைந்திருந்தது. எனவே கனகர் பாடசாலைக்கு மிகவும் விரைவாகவே-முன்னரிலும் பார்க்க இன்னும் விரைவாகவே சென்றார்.

பாடசாலை வாயிலில் நின்ற வண்ணமே ஒரு மாணவன் மூலமாக முத்துவாத்தியாருக்குத் தமது வருகையினைக் கனகர் தெரிவித்தார்.

“வீட்டில் யாருக்கேனும் ஏதாவது நடந்து விட்டதோ?” என எண்ணியவாறு “கனகர் ஏன் அழைத்தார்?” என்பதனை அறியும் பொருட்டு வாத்தியார் பாடசாலை வாயிலுக்கு வந்தார்.

“என்ன, என்னை ஏமாற்றி விட்டு எனக்குப் பங்கு தராமல் பூவரசு மரத்தை விற்றுவிட்டாய். நான் செத்துப்போனேன் என்று எண்ணிவிட்டாயோ? இது நீதியா? இப்போதே எனக்கு மரத்தின் பெறுமதியில் அரைப்பங்கு தரவேண்டும். இல்லையென்றால் என்ன மாதிரிப் பங்குப் பணம் வாங்க வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும்” என மூச்சு விடாது கனகர் பொரிந்து தள்ளினார்.

இதனைக் கேட்டதுமே தாம் எண்ணி வந்தது பிழையென்று உணர்ந்த வாத்தியார் திகைத்தும் விட்டார். அவர்

சற்றும் எதிர்பாராத நேரத்தில், எதிர்பாராத இடத்தில் இந்தத் திடீர்த் தாக்குதல் நடைபெற்றுள்ளதே, அவரது திகைப்புக்குக் காரணமாகும்.

ஓரிரு விநாடிக்குள் ஒருவாறு தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்ட வாத்தியார் “அம்மான்! இதற்கு இப்போது என்ன அவசரம்? பள்ளிக்கூட வாசலிற் தானோ இது பற்றி விசாரிக்க உங்களுக்கு ஏழிந்தது? நான் பிற்பகலில் வீட்டுக்கு வந்த பின்னர் பேசிக்கொள்ளலாம் தானே?” என்றார்.

‘இதற்கு இப்போதேயே ஒரு முடிவு சொல்’ என்று விட்டுக் கொடுக்காது நின்றார் கனகர்.

“அம்மான் இப்போது உங்களுக்குப் பங்குப்பணம் தருவதற்கு நான் காசு கட்டிக் கொண்டு இங்கு வரவில்லை. அதோடு இவைகளுக்குப் பங்கு கொடுக்கும் பழக்கமில்லை. உங்களுக்குத் தேவையென்றால் பூவரசு மரத்தை அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட பின்னர், பூவரசுக் கிளைகளை உங்களது வீறுகுத் தேவைக்கு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மரம் விற்பனை பணத்தில் பங்கு கேட்கக்கூடாது; அப்படித் தரவும் மாட்டன்” என்றார் வாத்தியார், சற்றுக் கடுமையாகவே.

இதனைக் கேட்டதுமே கனகர் பள்ளிக்கூட வாயில் என்றும் பாராது ‘விசுவரூபம்’ கொண்டார்.

“நீயும் ஒரு சட்டம்பியோ? இதுதான் உனது நீதியோ நீ என்ன ஊரைக் கொள்ளையடித்துச் சொத்துச் சேர்க்கப் போகிறாயோ? நீ எனக்கு ஒன்றும் தரவேண்டாம்; நான் பங்குப்பணத்தைக் கோட்டில் வாங்காது போனால் நான் கனகர் இல்லை” என்று சப்தமிட்டுச் சபதமிட்டவாறு அவ் விடத்தை விட்டகன்று சென்றார், கனகர் அம்மான்.

‘விடுமுறை பெற்றுக் கொண்டு போய்க் கனகரின் இச் செயலினைப் பொலிஸ் நிலையத்தில் முறையீடு செய்து நடவடிக்கை எடுப்போமோ’ எனக் கனகரின் வார்த்தைகளாற் தாக்கப்பட்டிருந்த முத்து வாத்தியார் ஒரு கணம் சிந்தனை

செய்தார். எனினும் மறுகணம் 'பொருள் ஆசை மேலீட்
டாலும் நீதி நியாயம் தெரியாத காரணத்தாலும் அம்மான்
பேசினிட்டுப் போகிறார். அது மாத்திரமல்ல; எனது தகப்
பயக்குச் சமமான வயதுடைய ஒருவரைப் பொலீஸ் நிலை
யத்துக்கும் நீதிமன்றத்துக்கும் அலையச் செய்தால்நாளைக்கு
என்னைத்தான் ஊர்உலகம் பேசும்' என எண்ணிய வாத்
தியார் அமைதியடைந்து வகுப்பறைக்குச் சென்று பாடத்
தைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்தினார்.

இந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்து சிலவாரங்களுக்குப் பின்னர்
ஒரு நாள் காலையில் கிராம நீதிமன்றக் கட்டளை வார்த்தி
யாரின் வீடுதேடி வந்து சேர்ந்தது.

நீதிமன்றக் கட்டளையைக் கண்டதும் தாம் அன்று
பொலீஸ் நிலையத்துக்குச் சென்று முறையீடு செய்யாது விட்
டமை பிழையானது தான் என்று சிந்தித்தாராயினும் பின்
னர் "எதுவரைக்கும் இது போகிறது பார்ப்போம்" என
எண்ணி அமைதியடைந்தார்.

குறித்த திகதியன்று வாத்தியார் நீதிமன்றத்துக்குச்
சென்றிருந்தார்.

ஆனால் அன்று வழக்கு விசாரணைக்கு எடுக்கப்பட
வில்லை; வேறொருதிகதியில் விசாரணை நடைபெறுமெனத்
தெரிவிக்கப்பட்டது.

அந்தத் திகதிக்கு இருபத்தியினரும் நீதிமன்றத்திற்குச்
சென்றிருந்தார்கள்.

விசாரணை நடைபெற்றது. தீர்ப்பு வாத்தியாருக்குச்
சாதகமாகவே அளிக்கப்பட்டது.

தீர்ப்பைக் கேட்ட கணகர் வெகுண்டெழுந்தார்; வசை
மாரி பொழிந்தார். நீதிமன்றத்துக்கு வெளியே நின்றவண்
ணம்,

“நீ வீட்டுக்கு வா; உன்னை ஒருகை பார்க்கின்றேன்” என இரைந்த வண்ணம் குடையை விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு வீதியைக் கடந்து கொண்டிருந்தார், கனகர்!

நண்பகல் நேரம், வெய்யில் பற்றி எரிந்துகொண்டிருந்தது.

கனகரின் நினைவு முழுதும் நீதிமன்றத்தில் நின்ற முத்து வாத்தியார் மேலேயிருந்ததேயன்றி வீதியைக் கடக்கிறோமே; நிதானமாகக் கடக்கவேண்டுமே என்ற எண்ணம் சிறிதும் இல்லாமலேயே கனகர் முத்துவாத்தியாரைத் தூற்றியபடியே கடந்து சென்றார்.

அவர் கடந்த வேளையில் வேகமாக வீதியில் வந்து கொண்டிருந்த கார் கனகரை மோதிவீழ்த்திப் பலிகொண்ட பின்னர் ஓடிச் சென்று அருகே நின்ற தந்திக் கம்பத்தில் மோதிய பின்பே அமைதி கொண்டது. கார் மோதியதால் தந்திக் கம்பமும் சாய்ந்து கொண்டது.

நடுவீதியில் திரண்ட சனக்கூட்டத்தைக் கண்ட வாத்தியார் நீதிமன்றத்தில் இருந்து ஓடோடி வந்தார். என்ன நிகழ்ந்தது என்று பார்ப்பதற்காக.

கூட்டத்தை ஒருவாறு விலக்கிக் கொண்டு பார்த்த வாத்தியார் அங்கு கண்ட காட்சியால் நிலைகுலைந்தே போனார். தாம் காணுகின்ற காட்சி உண்மையிலே நிகழ்ந்ததொன்றுதானா எனச் சிறிது நேரம் அவரால் நம்பவே முடியவில்லை.

ஆமாம், தம்மைத் தூற்றியவண்ணமே வீதியைக் கடந்த கனகர் அம்மான் நடுவீதியில் காரினால் மோதுண்டு பிணமாக இரத்தவெள்ளத்தில் கிடந்ததனைக் கண்டார்.

இதன்பின்னர் விசாரணை அது இது என்று பல ‘சடங்குகள்’ நடைபெற்றன.

கனகரின் சடலத்தைக் கையேற்று வாத்தியார் வீட்டுக்குக் கொண்டுசெல்லும் போது இரவு வந்துவிட்டது.

இதற்கிடையில் கனகரின் மரணச்செய்தி ஐந்து மைலுக் கப்பால் உள்ள அவரின் கிராமத்துக்குள் காட்டுத்தீ போல் பரவிவிட்டது.

வீட்டுக்கு வந்தபோது அங்கே ஒரு பெரிய சனக்கூட்டமே திரண்டு நிற்பதனைக் கண்டார், வாத்தியார்.

பின்னர் இரவோடு இரவாக இறுதி ஊர்வலத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை அயலவரின் உதவியுடன் வாத்தியாரே முன்னின்று செய்தார்.

விபத்து நிகழ்ந்த இரண்டாம் நாளாகிய இன்று. இதோ கனகர் தமது சொந்தம், பந்தம், காணி, பூமி, பொருள் மண்டம், ஆசை பற்று யாவற்றையுமே மறந்து துறந்து அலங்கரிக்கப்பட்ட தண்டிகையில் இறுதி ஊர்வலமாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்.

தமது இறுதி அஞ்சலியைக் கனகர் அம்மானுக்குச் செலுத்திட முத்துவாத்தியாரும் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக இதோ சென்று கொண்டிருக்கிறார்!!!

ஈழநாடு 27 - 3 - 77

'காலம் மாறிப் போச்சு'

கூடுலை 8 - 00 மணிக்
கும் மேலாகிவிட்டது! ஆறு
முகம் வாத்தியார் அவசரம்
அவசரமாகப் பாடசாலைக்
குப் புறப்பட ஆயத்தமா
கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த
இக்கட்டான நேரத்தில்
தானா இந்தப் பாழாய்ப்
போன கடிதமும் வரவே
ணும்?

'பென்ஷன் எடுத்துக்
கொண்டு ஓய்வாக வீட்டி
லிருக்கவேண்டிய இந்த வய
திலும் ஏன் தான் நான்
நாயாய் அலையவேண்டும்?
என்று அலுத்துக் கொண்
டார் வாத்தியார்.

அவர் கற்பிக்கும் பாட
சாலை அவரது வீட்டிலி
ருந்து 3 மைல் தூரம்; பாட
சாலைக்கு அவர் சைக்கிளி
லேயே போய்வருவார் சைக்
கிளின் பின் சில்லுக்குக்
காற்று இல்லை என்று கா
லையில் வீடு பெருக்கும்
போது அவரது தர்மபத்தி
வியான நாகம்மா கூறிய
தும் இப்போதுதான் அவரது
நினைவுக்கு வருகிறது!

“இப்போது வந்தது என்ன கடிதம் என்று பாருங்கள்” என்றாள், ஆவல் மேலிட நாகம்மா.

‘என்னவென்று தெரியவில்லை. நீயும் உன்னுடைய; அவசரம் நானும் என்னுடைய அவசரம்; கொஞ்சம் பொறு பார்ப்போம்’ என்று சினந்தவாரே முகவரியைப்பார்த்தார்.

‘எங்கேயோ பார்த்துப் பார்த்துப் நன்கு பழக்கமான கையெழுத்தாகக் காணப்படுகின்றதே’ என்று யோசித்த வண்ணமே கடிதத்தினைத் திறந்தார்!

கடிதம் கொழும்பிலிருந்து எழுதப்பட்டிருந்தது. அன்புள்ள அப்பா’ என்று கடிதம் [ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்ததால் ‘இது யாருடைய கையெழுத்து’ எனப் புருவத்தை நெரித்த வண்ணமே கடிதத்தின் மறுபக்கத்திலுள்ள முடிவைப்பார்த்தார். இவ்வண்ணம், உங்கள் அன்பு மகன், குணாளன்’ என முடிக்கப்பட்டிருந்ததனைக் கண்டதும் அவரின் முகம் மலர்ந்தது.

இரண்டு நாட்களாகக் காணவில்லை எனத் தேடிக்கொண்டிருந்த அவரது இரண்டாவது மகன் டாக்டர் குணாளன்தான் அந்தக் கடிதத்தினை எழுதியிருந்தான்.

“கேட்டியோ, நாகம்மா, எங்களுடைய சின்ன மகன் குணாளன் கடிதம்போட்டிருக்கின்றான்; கொழும்பிலிருந்து” என்றார், தமது மனைவி நாகம்மாவை நோக்கி வெகு உற்சாகத்தோடு!

அவரது குரலில், காணாததைக் கண்டவனின் உற்சாகம் - குதூகலம் தொனித்தது. குருடன் கண் பெற்றதைப் போன்ற நிலையிலிருந்தார்.

இதுகேட்டதும் நாகம்மா செய்து கொண்டிருந்த வேலையையும் ஒரு பக்கத்தே போட்டுவிட்டு ஓடித் தனது கணவனுக்குக் கிட்டவந்து’ என்ன எழுதியிருக்கின்றான்? ஏனாம்

சொல்லாமல் 'கொள்ளாமல் ஓடினவனாம்?' எனப் பாசம் மேலிட விசாரித்தாள்.

இதுவரை கன்றைப் பிரிந்திருந்த தாய்ப்பசுவின் நிலையிலிருந்த நாகபமா, இப்போது கன்றினைக் கண்ட தாய்ப்பசுவானாள்!

'நானும் இன்னும் கடிதம் முழுவதும் வாசிக்கவில்லை. வாசிக்கிறேன், கேள்' எனக் கூறியவண்ணம் கடிதத்தை வாசிக்க ஆரம்பித்தார், ஆறுமுகம் வாத்தியார்!

'அன்புமிக்க அப்பா அம்மாவின் பாதங்களுக்கு வணக்கம். நலம்; நலமே சூழ்க. அவசர அலுவல் காரணமாக நான் நேற்று முன்தினம் திங்கள் பிற்பகல் புறப்பட்டு உங்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே இவ்விடம் வந்து சேர்ந்து விட்டேன். நான் புகைவண்டி நிலையத்துக்கு வரும் போது வழியில் சந்தித்த கடையடிக்குமாரண்ணையிடம் நான் கொழும்புக்குத் திரெனப் புறப்பட்டுப் போவதாக உங்களிடம் கூறும்படி கூறியிருந்தேன். அவர் ஒரு மறதிக் காரனும் கூட. உங்களுக்குச் சொன்னாரோ என்னவோ என நானறியேன். என்னைத் தேடி அலைந்திருப்பீர்களென எண்ணுகின்றேன். என்னை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கின்றேன்''

''பார்த்தாயோ சின்னவன் பிழைவிடமாட்டான். யாரிடமாவது சொல்லியனுப்பியிருப்பான் என்று எனக்குத்தெரியும். குமார் வந்து சொன்னவனே?' என்றார் வாத்தியார் தமது மனைவியைப் பார்த்து!

'இங்கே எந்தக் குமாரண்ணையும் வரவுமில்லை. வந்து சொல்லவுமில்லை. அவன் குமார் எதனையும் மிதித்த அடிக் குள்ளேயே மறந்து போகிறவன். அவனிடம் போயும் போயும் இவன் சொன்னானே; வேறு ஆள் ஒருவரும் இவனுக்குச் சந்திக்கவில்லையாக்கும்' என்று முணுமுணுத்தபடியே 'நீங்

கள் வாசியுங்கோ; நான் அவனைக் கேட்கிறேன்' என்றாள்
நாகம்மா!

“நிற்க, நீங்கள் என்னைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்
தெடுத்தீர்கள், அப்பா என்னைக் கண்ணை இமை காப்பது
போல உங்களது நேரடிக் கண்காணிப்பின்கீழ் காத்துவளர்த்
தீர்கள். பல்கலைக் கழகம் செல்லும் வரை நான் உங்களை
விட்டுப் பிரிந்திருந்ததில்லை; நீங்களும் என்னை விட்டுப்
பிரிந்ததுமில்லையே. முதன் முதல் பல்கலைக் கழகத்துக்கு
என்னைக் கூட்டிச் சென்று விட்டு விட்டு வீடு திரும்பும்
போது பேராதனைப் பஸ் நிலையத்தில் நீங்கள் கண் கலங்கி
நின்றீர்களே; பிரிவதற்கு மனமின்றித், துணிவுமின்றி, அது
நினைவிருக்கா அப்பா? உங்களை என் தந்தையாக இப்
பிறப்பில் பெற்றிட நான் பூர்வஜென்மத்தில் செய்திருந்த
அற்ப புண்ணியமேயன்றி வேறென்னவாக இருக்க முடியும்?
உங்கள் ஒருவரின் உழைப்பிலேயே எங்கள் குடும்பம் வாழும்
ஒரு சாதாரண குடும்பம் யிருந்த போதிலும் எனக்கு எந்த
விதக்குறையும் வராது வளர்த்தெடுத்துக் கல்வியூட்டி, நல்ல
நெறியும் காட்டி, இன்று நாலுபேர் மதிக்கும்படி என்னை
ஒரு டாக்டர் ஆக்கியும் விட்டீர்கள்; இதற்கு உங்கள் மனம்
மகிழ உங்களுக்குக் கைமாறு எவ்வாறு செய்வேனோ தெரிய
வில்லை. இப்பிறப்பில் அதற்கொரு வாய்ப்புக் கிட்டுமோ
என அஞ்சுகிறேன்.’

‘அதுக்கு என்னவாம் இப்போது?’ என்றாள் நாகம்மா!

‘இவன் எங்களுக்கு என்ன கைமாறு செய்யப்போகின்
றான்? நாங்கள் பெரிய சேனத்தோடு பார்த்திருக்கிற பெரிய
இடத்துக் கலியாணத்துக்குச் சம்மதித்தால் அதுவே எங்க
ளுக்குக் கைமாறு செய்ததாகும்,’ என்ற வாத்தியாரைப்
பார்த்து ‘நீங்களும் உங்களுடைய கலியாணமும் சேனமும்
கடிதத்தை வாசியுங்களேன்’ என்று துடித்தாள் நாகம்மா!

‘அப்பா நேற்று முன்தினம் காலையில் வீட்டில்சாப்பிடும்
போது எனக்குப் பெரிய இடத்தில் பெரிய சேனத்துடன்

நீங்கள் எனக்குத் திருமணம் பேசி இருப்பதாக அம்மா கூறினார்.

“அதைப்பற்றி அவனுக்குச் சொன்னாயா?” என வாத்தியார் கடிதத்தை வாசியாது இடையில் நிறுத்தி விட்டு மனைவியைக் கேட்டார்.

“சொன்னனான்தான். அவன் மணமகளைத் தனக்குத் தெரியுமென்றும் மணப்பெண்ணில் ஏதோ குறைபாடு இருக்க வேண்டுமாம். என்றான்; அதனால்தான் சீதனத்தைக் கொட்டித் தருகிறார்களாம். என்ன குறைபாடு என்று கேட்டதற்கு ஒரு பெண்ணிடம் அதுவும் வாழவேண்டிய ஒரு கண்ணிப் பெண்ணிடம் உள்ள குறைபாடு பற்றித் தான் விமர்சிக்க விரும்பவில்லை என்று, சொல்லி என்ன குறைபாடு என்றுகூற மறுத்துவிட்டான், என்றாள் நாகம்மா.

“அப்பா நான் உங்களுக்குப் பலதடவை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் சீதனம் பார்த்துக் கலியாணம் பேசவேண்டாம் என்று கூறியுள்ளேன். அது உங்கள் ஒருவரினதும் காதிலும் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை இன்னமும் சீதனம் சீதனம் என்றே அநலகிறீர்கள். என்றே தெரிகிறது. படித்த நீங்களே இப்படி அலைந்தால் ஊருக்கு முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டிய நீங்களே இப்படி நடந்தால், மற்றவர்கள் எப்படித் திருந்துவது என்பதுதான் புரியவில்லை.”

“உம் அவன் எனக்குப் புத்திமதி கூறுகிறான்” என முனங்கியவாரே வாத்தியார் தொடர்ந்தார்

“அப்பா நான் உங்களைக் குறைகூறுவதாகத் தப்பெண்ணம் கொள்ளுதீர்கள் தயவுசெய்து மேலும் இந்தத் திருமணத்தையே நான் செய்ய வேண்டும் என்று நீங்கள் உறுதியாக நிற்பதாகவும் அம்மா கூறினார். எனக்கும் உங்களுக்கும் எனது திருமண விடயத்தில் ஒற்றுமை வரமாட்டாது என அப்போதேயே நான் உறுதி செய்து கொண்டேன்.

அப்பா நான் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது எமது ஊருக்கு அடுத்த ஊரில் இருக்கும் சண்முகம் வாத்தியாரின் மூத்தமகள் சந்திரா என்னுடன் பட்டப் படிப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் இதுபற்றி முன்பு மொரு தடவை அம்மா மூலம் உங்களுக்குத் தெரிவித்தபோது அவர்கள் பணக்காரர்களில்லையென்றும் நாலு பெண்களுள்ள பெரிய குடும்பமென்றும் சாதியிலும் சற்றுத்தாழ்ந்தவர்க ளென்றும் கூறி எனது அந்த விருப்பத்தினை அப்போதேயே நீங்கள் தட்டிக் கழித்துவிட்டீர்கள். உங்களுடைய சமஅந் தஸ்த்துள்ள ஒருவரினது பெண்ணை உங்களுடைய பூரண மன ஒப்புதலைப் பெற்றுத் திருமணம் செய்வோம் என எண்ணிய நான் விடுத்த வேண்டுகோளினை நீங்கள் நிராகரித்து விட்டீர்கள்; சாதி, பணம் என்பவைகளைக் கூறி ஒதுக்கி விட்டீர்கள் அப்பா, சண்முகம் வாத்தியாரின் மூத்த மகள் இப்போது இங்குதான் ஒரு பாடசாலையில் கடமை யாற்றுகின்றாள். இதுவரை காலமும் மலை நாட்டில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் கற்பித்துவிட்டு இந்த ஆண்டின் நடுப்பகு தியிலேயே இங்கு மாற்றலாகி வந்துள்ளாள்”

“அதற்கென்னவாம் இப்போது இவனுக்கு?” என்று கிடுகிடுத்தாள் நாகம்மா!

“ஏன் அவசரப்படுகின்றாய்? கடிதத்தை வாசிப்பதற்கு விடு” கூறிக்கொண்டே தொடர்ந்தார் வாத்தியார்!

“அப்பா உங்களுக்கு விருப்பமானதென எண்ணாத ஒன் றினை நான் செய்துள்ளேன். எனது எதிர்கால நல்வாழ் வைக் கருத்திற்கொண்டு ஆமாம், நேற்றுக் காலை 10 மணி யளவில் நானும் அந்தப்பெண் சந்திராவும் இங்கு விசேட உத்தரவுப்பத்திரம் பெற்று பதிவுத்திருமணம் செய்து கொண் டுள்ளோம்”

“ஐயோ என்றை...” என்று பலமாகச் சத்தமிடத் தொடங்கிய தன் மனைவியை “ஏய் நாகம்மா, ஏன் கத்

துகிறாய்?" என அடங்கிவிட்டுத் தொடர்ந்து கடிதத்தினை வாசித்தார் வாத்தியார்.

"அப்பா நீங்கள் படித்தவர்கள்; நல்லது கெட்டது அறிந்தவர்கள் எனவே எம்மை ஏற்று ஆசீர்வதிப்பீர்களென நம்புகின்றோம். இதனைப் பெரிய அண்ணைக்கும் தயவு செய்து கூறும்வண்ணம் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம்.

இவ்வண்ணம்
உங்கள் அன்பு மகள்
குணாளன்

"ஓகோ அதுதான் இங்கே நின்றால் தனது திட்டத்தை நான் அறிந்து குழப்பிப் போடுவன் என்று எண்ணி அவன் கொல்லாது கொழும்புக்கு ஓடிப் போயிருக்கின்றான் இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகிறது. அவன் கெட்டிக்காரன் என்று" எனக் கூறியவண்ணமே கடிதத்தினை நான்காக மடித்தார்; அருகிலிருந்த கதிரையில் 'தொப்'பென அமர்ந்து கொண்டு ஒரு கையில் கடிதத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு "என்னுடைய திட்டமெல்லாம் தவிடு பொடியானதே", எனப் புலம்பியவாறே மறுகையால் தனது தலையை தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டார்.

"ஐயோ என்னுடைய பிள்ளையை அவள் மயக்கிப் போட்டாளே" என்றுகூறி ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கி விட்டாள் நாகம்மா.

அப்போதுதான் குணசீலன் தனது தோட்டத்தில் அதி காலை முதல் வேலை செய்து விட்டுக் காலை உணவுக்காக வந்து சேர்ந்தான், அங்கே!

"டேய் பெரியதம்பி: பார்த்தாயா அந்தக் கடிதத்தை?" என்று தாய் கூறவும் தலையைத் தொங்க விட்ட வண்ணமே வாத்தியார் தனது மூத்த மகனிடம் கடிதத்தை நீட்டவும் சரியாக இருந்தது!

"அம்மா நான் கடிதத்தை வாசித்து முடிக்கும் வரை வீணாகச் சத்தம் போட்டு ஊரைக்கூப்பிடாதீர்கள்" என்று கூறியவாறே கடிதத்தினை விரைவாக வாசித்து முடித்தான் குணசீலன்!

“அப்பா நீங்கள் படித்தவர்தானா? இந்த விடயத்திற்காக நீங்கள் ஏன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு இருக்க வேண்டும்? உங்கள் எண்ணம் ஈடேறவில்லை என்றதும் பாடசாலைக்குப் போக வேண்டும் என்பதையும் மாற்றது விட்டீர்களே” எனக்கூறிய குணசீலன் “அம்மா நீங்கள் ஏன் ஒப்பாரி சொல்லி அழுகிறீர்கள்? திருமணம் செய்தது உங்கள் மகன்தானே; அவன் நல்லபடியாக வாழ வேண்டும் என ஆசீர்வதிப்பதனை விட்டு விட்டு ஒப்பாரி சொல்லி அழுகிறீர்களே; உங்களுக்குப் புத்தி இல்லையே; அம்மா அவனை ஆசீர்வதிக்கத்தான் உங்களுக்கு விருப்ப மில்லையென்றாலும் அவனைச் சபிக்காதேனும் இருக்கக் கூடாதோ? உங்களின் சொற்படிநடந்தால் கெட்டதும் நல்லதாகி விடுமோ? பணத்தாசை பிடித்த நீங்கள் ஏன் தம்பியை எந்நாளும் தலையைத் தொங்கப் போட்ட வண்ணமே வாழ வைக்கப் பார்த்தீர்கள். நல்லவேளை அவன் தப்பித்துக் கொண்டான்,” என்றவாறே மேலும் அந்த இடத்தில் நிற்க விரும்பாதவனாக அவ்விடத்தை விட்டு விரைந்து வீதிக்கு வந்த குணசீலன், அருகிலிருந்த அஞ்சல் அலுவலகத்தை நோக்கி விரைந்தான், தன் தம்பி குணாளனுக்கு வாழ்த்துத் தந்தி ஒன்றை அனுப்புவதற்காக!

‘ஐயோ குடிமுழுசிப் போச்சே இவனும்கூட அவனுக்கு ஆதரவாகப் பேசுகிறானே’ என்று வயிற்றில் அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தாள் தாய்

வாத்தியாரின் படித்தமுளை சற்று வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது வெள்ளம் தலைக்தமேலே போனபிறகு என்ன செய்வது?

“நாகம்மா இப்போ காலம்மாறிப் போச்சு, இது பொடியன்கள் காலம். நாங்களும் எங்கடை பழங்காலப் பிடிவாதங்களைக் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும்” என்றார் வாத்தியார்.

நாகம்மா அவரையே பேயறைந்தவள் போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்!

23 10 77 ஈழநாடு

வாழ்வைத்தேடி

கோவிலின் முன்

னுள்ள தண்ணீர் தொட்டி யில் நீர் அள்ளிக் கைகால் கழுவிப் படிகளிலேறிக் கோ புர வாசலையடைந்து அதி கார நந்தியை வணங்கி உள் ளே சென்று நேராக விநாயகர் சந்நிதானத்தை யடைந்து கும்பிட்ட வேளை வரை என்மனத்தில் கருங் கல்லாகக் கனத்துக்கொண் டிருந்த என் மனக்கவலை- மனச்சுமை எதுவுமே, கோபுர வாசலத் தாண் டிப் படியொவ்வொன்றாக இறங்கி வெளிவீதியை நோக்கி வருகின்ற இந்த வேளையில் எனக்கு இல்ல வே இல்லை! அக்கவலை யெல்லாம் எங்கேயோ எப் படியோ மறைந்துவிட்டன. என்மனம் இப்போது சஞ் சலமற்றுத் தெளிந்துள்ளது என்பதனை நான் நன்கு உணருகின்றேன்!

என் மனத் தெளிவுக் குக் காரணமாக அமைந் துள்ள என்மனத் தீர்மானத்தை நான்க்காலையில் நீதிமன்றத்தில் நான் கூறத் தான் போகின்றேன். அதன்

பிள் என்வாழ்வு மென்மேலும் உறுதி மிக்கதாக அமைந்து
விடும்!

கடந்த ஆறுமாத காலமாக நானும் என் மூன்று பிள்
னைகளும் அனுபவித்து வருகின்ற சோதனைகளும் வேதனை
களும் மறைந்துவிடும்!

என் கணவரின் துணையில் - காவலில் - நிழலில் குழந்
தைகளுடனும் ஜெயாவுடனும் நிம்மதியாக நாளை தொடக்
கம் இருப்பேன்!

சீச்சீ ..! என்னால் வந்தவினை தானே! அடுத்தவர்
சொல்லைக் கேட்டதாலே வந்தவினைதானே!

ஆத்திரகாரனுக்குப் புத்தி மத்திமம் என்பார்களே! அது
என்னளவில் உண்மையாகி விட்டதே!

“மனோ! என்னுடைய நிலையைச் சற்றே ஆறுதலாக
இருந்து யோசித்துப்பார். ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்து
விட்டது. நம்பி வந்தவனை நட்பாற்றில் விடுவதா, மனோ?
அதுவும் வாயும் வயிறுமாக இருக்கிறவனை நான் நாயினைப்
போல் விரட்டிவிட முடியுமா? அவளின் நிலையில் உனது
தங்கை இருந்திருந்தால்-அவள் நம்பிச் சென்றவன் கைவிட்
டால் - அவள் என்ன செய்வாள்? ஜெயாவை உன்தங்கை
யாக வைத்துச் சிந்தித்துப்பார் மனோ! உனக்கு இப்படி
யொரு நிலை தற்செயலாகவே யும் ஏற்பட்டிருந்தால் உன்
நிலையில் நீ என்ன செய்வாய்? என்று கொஞ்சம் அமைதி
யாக - ஆத்திரத்துக்கு இடம்கொடாது இருந்து யோசனை
செய்துபார் மனோ” என்று எத்தனை தடவை என்கண
வர் சுரேஷ் கொஞ்சி இருப்பார்; அதுவும் காவில் விழாத
குறையாகக் கொஞ்சி மன்றாடி இருப்பார், என்பதனை
இப்போதுதான் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

அந்த நேரத்தில் “நம்பி வந்தவள் நானிருக்க, தாலி
கட்டிய மனைவியாகுத்தி நானிருக்க இன்னொருவனை

நாடி அவர் சென்றுவிட்டாரே" என்று ஆத்திரம் - சிற்றம் கொண்டிருந்ததில் அவரது வார்த்தைகளை எடை போட்டுப் பார்க்க எனக்கு விருப்பமே இருக்கவில்லை.

'மனோ, என்னை விட்டுப் பிரிந்து போகாதே. உங்களிருவரையும் என்னிருகண்களாகக் கொண்டு காப்பாற்றுவேன். என்னை மன்னித்துவிடு மனோ. என்னை வஞ்சிக் காதே' என்று சுரேஷ் என்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டதனையும் பொருட்படுத்தாது என் அம்மா வீட்டுக்குப் போய் ஆறுமாத காலமாக நானும் பிள்ளைகளும் அல்லற்பட்டது போதும்.

ஆறுமாதமாக 'அவர் அவனை விட்டுவிட்டு வருவார். என்னைக் கூட்டிச் செல்வார் என்று காத்திருந்தேன், அவர் என்னைத்தேடி வரமாட்டார் என்று எனக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் ஒருவித நப்பாசையிலே காத்திருந்தேன்.

அவராகவா என்னை வீட்டிலிருந்து விரட்டினார்? இல் லையே! நானாகத்தானே அவர் தடுக்கத் தடுக்க அவரை விட்டு அம்மா வீட்டுக்கு வந்தேன்.

மூப்பின் எல்லையை நெருங்கி விட்டிருந்த எனது தாய்க் குக் கிடைக்கும் விதவை ஓய்வூதியத்தைத் தவிர வேறுவரு வாயில்லை. அந்த வருவாயிலேயே கடந்த ஆறுமாதமாக நானும் பிள்ளைகளும் வயிறு கழுவினோம்!

நான் கணவரைப் பிரிந்து சென்றவுடன் ஒரேஒரு மக ளான என் செய்கையினை ஓரளவு வரவேற்ற என் தாய் கடந்த ஓரிருமாதங்களாக "பிள்ளை மனோ! கோபத்தை விட்டுவிட்டு பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைக் கருதியும் உன் பாதுகாப்பைக் கருத்திற் கொண்டும் அவரிடம் போய்ச் சேர் பிள்ளை. ஒருமாதிரி விட்டுக் கொடுத்துத் தானே நடக்க வேணும் மனோ. நான் இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு உனக்குக் காவலாக இருப்பேனோ என்று எனக்கே தெரியாது" குஞ்சும் குருமன்களாயும் வைத்துக் கொண்டு தனி

யாக இருந்து நீ ஒன்றுமே சரிக்கட்டிக்கொள்ளமாட்டாய்'' என்று அறிவுரை கூறத்தலைப்பட்டுவிட்டாள்.

இதற்கிடையில் தூரத்து உறவினர் என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்தியபடியே ராசா அண்ணை எனக்கு உதவி செய்ய முன்வந்தார்!

என் கணவரின் மேல் ஏற்பட்டிருந்த ஆத்திரம் இன்னமும் என்மனதில் இருந்து வந்ததனைப் பயன்படுத்தி அவருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடரும்படியான ராசா அண்ணையின் ஆலோசனையின் பேரில் தொடரப்பட்ட வழக்கின் முதல் தவணை நாளைக் காலையிலேதான்!

அண்ணையின் ஆலோசனையைக் கேட்டு அப்படி என் கணவருக்கு எதிராக வழக்குத் தாக்கல் செய்தது எத்தனை பெரிய பிழை என்பதனை இப்போதுதான் நான் உணருகின்றேன்.

இந்த ராசா அண்ணைக்கு ஊர் உலகத்தில் இதுதான் வேலையென்று பின்னர் தான் யாரோ கூறக்கேட்டேன்.

அதோடு, அந்த ராசா எனக்கு உதவி செய்வதாக வந்தது, என்னுடைய இக்கட்டான நிலையிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக அல்ல என்பதனை, அவரது சிரிப்பு, கதை, நடை, உடைகளிலிருந்தும் சில நாட்களாக என்னைத் தேடி நேரம் கெட்ட நேரங்களில் வீட்டுக்கு வருவதிலிருந்தும் இப்போதுதான் நான் உணருகின்றேன்.

எனது இந்த அனாதரவான நிலையைப் பயன்படுத்திக் கலங்கிய குளத்தில் மீன்பிடிக்கவே ராசா அண்ணை முயலுகின்றார் என்பது இப்போதுதான் தெளிவாகின்றது.

இன்னும் இந்த ராசாவை நம்பியிருந்தால் என் கணவரிடமிருந்து என்னையும் பிள்ளைகளையும் நிரந்தரமாகவே பிரித்துத் தன்கனவை நனவாக்கிவிடுவார் போலிருக்கின்றது.

அதன்பின் என்னைக் கணவர் என்றென்றும் ஏற்றுக்கொள்ளவே மாட்டாரே!

ஒரு பெண்ணுக்கு உயிரினும் மேலானது அது...! அதை நான் ராசாவிடமிழந்தால் அதன்பின் எப்படி என் கணவர் ஏற்றுக்கொள்வார்?

இந்த ராசாவின் கோரப் பிடிக்குள் சிக்குவதற்கு முன்னதாகவே நான் என் காவலரான கணவரிடம் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும்.

நான் ராசாவிடம் அகப்பட்டுக் கணவராலும் ஊராலும் பழிக்கப்பட்டு வாழ்வதிலும் பார்க்கக் கணவரிடம் போய் அவரது கையலோயே சாகநேர்ந்தாலும் பரவாயில்லை. அது கண்டு ஊரார் என்னைப் பழிக்கவே மாட்டார்கள். ஆனால் என் கணவர் அப்படி ஒன்றும் செய்யவேமாட்டார். என்ன செய்வது? அவருக்கு இப்படியாகி விட்டது!

ஜெயாவின் விதவைத் தாய்க்குப் பென்சன் எடுத்து வந்து மாதத்தில் ஒரு தடவை கொடுப்பது. இன்னும் சின்னச் சின்ன உதவிகள் என்று அவ்வப்போது உதவப்போன இடத்தில் என் கணவருக்கு இவ்விதமாக ஏற்பட்டுவிட்டது. சந்தர்ப்பம் சதிசெய்து விட்டது.

அந்தப் பெண் ஜெயா கர்ப்பவதியாகிவிட்டபின், அவளின் விதவைத்தாய் அவளை வீட்டை விட்டு விரட்டிவிட்டபின், அவளுக்கு யார் துணை? எனவே அவளை அந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிய என் கணவரிடந்தானே வரவேண்டும்.

என் கணவர்தானே அவளுக்கும் வாழ்வதர வேண்டும்!

ஒரு நாள் அதிகாலையில் அவள் எங்கள் வீட்டில் வந்து நின்றபோது நான் விபரமறிந்து கொதித்தபோது என் கணவர் "நீயே இப்படி என்றால் நான் என்ன செய்வது மனோ?"

என்று கண்கள் கலங்கிட நின்று அந்தக்காட்சி இப்போதும்
என்கண்களின்முன் நிழலாடுகின்றது. அதனை இப்போது
நினைக்கும் போதுதான் என் கண்கள் கலங்குகின்றன.

அவளுக்குப் பிறந்த குழந்தை இறந்து விட்டதென
அறிந்த அன்றே நான் அவரிடம் போய்ச் சேர்ந்திருக்க
வேண்டும். அந்த வாய்ப்பைத் தவற விட்டுவிட்டேன். இப்
போது குழந்தை இறந்ததிலிருந்து, ஜெயா தொடர்ந்து
நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கின்றாள் என ஆரோ கூறியதா
நேற்றுத்தான் அம்மா கூறினாள், அவளுக்கு வைத்தியம்
செய்விப்பதற்குக் கணவர் ஒவ்வொரு டாக்டர் வீடாக
அலைந்து திரிகின்றாராம். பணமும் செலவழிகின்றதாம்.
அவளையும் வைத்துக் கொண்டு அவர் என்ன என்ன கஷ்டங்
களையெல்லாம் அனுபவிக்கின்றாரோ?

ஐயோ பாவம்! இந்த நேரத்தில் உதவ நான் அங்கு
இல்லையே எப்படியெனினும் நாளை நான் அவரிடம்
போய்ச் சேர்ந்து விடுவேன்தானே

கோவிலினுள் வலம் வரும்போது தேவியர் இருவர் குழ
எழுந்தருளி இருக்கும் மகாவிஷ்ணுவின் சந்நிதியில் நான்
நின்று கும்பிட்டபோதும், கன்னியர் இருவர் நீங்காக்கருணை
மாநிதியாம் சுப்பிரமணிய சுவாமி சந்நிதியில் நின்று நான்
வழிபட்ட போதும் எனக்கு ஏற்பட்ட இந்த உள்ளத் தெ
ளிவு, எனக்கு நிச்சயமாக நல்வாழ்க்கையைத் தேடித்தரும்.

ஆறுமாதமாக நானும் பிள்ளைகளும் பட்ட வேதனை
களுக்கும் சோதனைகளுக்கும் ஒரு நல்ல முடிவைத் தரும்,
எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள இந்த மனத்தெளிவு!

எனது இந்த முடிவைக் கேள்விப்பட்டவுடனே யார்
தான் சந்தோஷப்படாது விடினும் எனது தாயும் என் பிள்
ளைகளும் நிச்சயமாகச் சந்தோஷப்படுவார்கள்.

கெதியாக நான் வீடு போய் எனது தாயாரிடம் எனது
இந்தத் தீர்மானத்தைச் சொல்ல வேண்டும். அவளின் சுருக்
கங்கள் விழுந்த அந்த முகத்தில் ஏற்படுகின்ற மகிழ்ச்சியை
நான் கண்துளிரக் காணவேண்டும்.

விரைவாக நடக்கின்றேன் என் காவலரைத் தேடி!
என் வாழ்வைத்தேடி!!

3 - 9 - 78 ஈழநாடு

1977 ஆம் ஆண்டு
ஆவணி மாதம் காலை
நேரம்.

புத்தபிரான்
ஏன்
ஒடுகின்றார்

பழமையும் பெருமையும்கூட சரித்திரப் புகழும் முக்கிய அநுராதபுரம் நகரில் தங்கவேலியிடப்பட்டுப் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படுகின்ற வெள்ளரசு மரத்தின் நிழலில் புத்தபிரான் — நிர்மலன் — அமர்ந்திருக்கின்றார்!

ஊனக் கண்ணுடைய மானிடருக்கு அவர் அமர்ந்திருப்பது தெரியவே தெரியாது!

புத்தரின் அருவத் திருமேனி ஞானக் கண்ணினருக்கு மாத்திரமே தெற்றெனத் தெரியும்!

எனவே “கண்டபாவனையில் கழுதை மயிர் பிடுங்கித் தீர்த்தமாடிய” கதையைப் போல, அவர் சுற்றி வருகின்றார் என்று மற்றவரும், மற்றவரைப் பார்த்து அடுத்தவருமாக இப்படியாகப் பலரும் சுற்றி வந்து ஏதோ தத்தம் அறிவுக் கெட்டிய வரையில் தத்

தம் ஆசைகளை முணுமுணுத்து வெள்ளரசு மரத்தை வணங்குகின்றனர்.

அருவத் திருமேனியுடன் அமர்ந்திருக்கும் போதிசத்து வரும் இவற்றையெல்லாம் கண்டும் கேட்டும் பரிதாப முற்றாராயினும் மௌனமாக அமர்ந்திருக்கின்றார்.

தாம் எழுந்தருளியிருக்கும் அரசமத்தைச் சுற்றி — வருகின்ற இரு பெண்களின் உரையாடலைக் கேட்ட புத்தர் நாட்டு நடப்பை — மக்களின் ஆன்ம ஈடேற்றம் எந்தநிலையில் உள்ளது என்பதை-அறியும் ஆவலுடன் இன்னும் சற்றே கூர்ந்து கவனிக்கின்றார்.

'என்னட குசுமா! தாலி போட்டிருக்கிறாய்? நீயும் தமிழ்ப் பெண்ணாகி விட்டாயோ?'

"இல்லை மெனிக்கே! இராத்திரி என்றைக்குவும் பெரியதொரு வேட்டைக்குப் போயிருந்தார். வேட்டையாடியவற்றுள் இதுவுமொன்று."

"என்னட வேட்டை, குசுமா? எங்கே?" — மெனிக்கேக்கு வியப்புத் தாங்க முடியவில்லை!

"எங்கடை அநுராதபுரம் புகைவண்டி நிலையத்திலை தான்; இது தெரியாதா உனக்கு, மெனிக்கே?"

"குசுமா சற்றே விளக்கமாகச் சொல்லேன்" — கெஞ்சுகின்றாள் மெனிக்கா!

"இராத்திரி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த மெயில் ரயிலை அநுராதபுரம் புகைவண்டி நிலையத்தில் நிறுத்தி எங்கடை ஆட்கள் கொள்ளை அடித்தார்கள், அதில் வந்த தமிழ்ப் பெண்களின் நகைகள் உடைகள் மற்றும் உடமைகள் எல்லாம் பறித்தெடுத்தார்கள். தமிழாக்களுக்கும் நல்ல "சாப்பாடு"! எத்தனை பேர் இறந்தார்களோ?...'" எனப்

பெருமை தொனிக்கும் குரலில் கூறியவாறே மெனிக்காவ
டன் கூப்பிய கரங்களுடன் குசுமா தொலைவில் நடந்து
கொண்டிருந்ததால் புத்தருக்கு மிகுதிக்கதை கேட்கவுமில்லை
அவர்களின் கதை கேட்கக்கூடிய தொன்றாகவுமில்லை.
எனினும் ஞானமூர்த்தியாம் புத்தர் "அநுராதபுரம் புகை
வண்டி நிலையம்வரை போய்ப் பார்த்து வருவோமே" எனத்
திருவுளம் கொண்டவராக மெதுவாக எழுந்து நடந்தார்!

சரித்திரப் பெருமை மிக்க அந்த நகரின் தார்வீதியில்
சிறிது தூரம் நடந்து சென்ற போதுதான், தமக்கு எதிர்ப்
பக்கத்திலிருந்து நாற்பது ஐம்பது பேர்கள் கொண்ட ஒரு
கூட்டத்தினர் ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கொண்டு வருவதனை
யும் ஒரு மஞ்சள் அங்கி அணிந்த ஒருவர் அக்கூட்டத்தின்
முன்னணியில் தலைமை தாங்கி நடந்து வருவதனையும் கண்ட
புத்தர் சற்றே பாகையோரத்தில் ஒதுங்கி நின்று கூட்டத்
தினரையும் அவர்களின் பலதரப்பட்ட தமிழின எதிர்ப்பு
ஓலங்களையும் கூர்ந்து கவனித்தார்.

ஆனால் அஞ்ஞான இருளில் நின்ற அந்த துறவிக்கும்
அக் கூட்டத்தினருக்கும் அருவத் திருமேனியினரான புத்த
பிரானை எவ்வாறு தெரியும்? எனவே புத்தர் திடீரென
முதிய மானிட உருவெடுத்து வெறிபிடித்த துறவியின் அருகே
சென்று "சுவாமியே! எங்கே இவர்களையும் அழைத்துக்
கொண்டு செல்லுகிறீர்கள்?" என வினாவினார்.

"தமிழர்கள் வடக்கே உள்ள எம்மவர்களையெல்லாம்
கொண்டு குவிக்கின்றார்கள். எம்மவர்களின் உடல்களை
மரக்கிளைகளில் கட்டித் தொங்க விட்டுள்ளார்கள். எங்கள்
குலப்பெண்களின் மார்பகங்களை வாள் கொண்டு அறுத்து
எரியும் நெருப்பிலிடுகின்றார்கள். எனவே இந்த நகரில்
உள்ள தமிழரின் கடைகள், வீடுகள் எல்லாவற்றினையும்
அடித்து நொருக்கித் தரைமட்டமாக்கப் போகின்றோம்.
பழிக்குப்பழி வாங்கப் போகின்றோம் நீங்களும் வாருங்கள்"
என அவசரம் அவசரமாக விளக்கமளித்த அந்தத் துறவி

புத்தருக்கு - இவரே புத்தரென அறியாத அந்த துறவி, ஒரு அவசர அழைப்பினையும் விடுத்தார்.

“சுவாமி! ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்திமத்திமம் தமிழர்கள் நீங்கள் கூறுவது போலக் கொடுமையான சித்தம் படைத்தவர்களல்லர். இரக்க சிந்தையுள்ளவர்கள். நீதி நியாயமறிந்தவர்கள் தமிழர்கள்; எனவே நீங்கள் அறிந்தவற்றினை நன்கு ஆராய்ந்து பகுத்து அறிந்தபின் நீங்கள் செயலாற்றுவதே உத்தமமானதாகும்,” எனப் புத்தர் அவருக்கு அறிவுரை கூறினாராயினும், துறவியும் கூட்டத்தினரும் கேளாக்காதினராகப் “பழிக்குப்பழி; இரத்தத்துக்கு இரத்தம்” எனக் கூறியவாறே தம்பாதையில் முன்னேறிச் சென்றனர்.

“இவர்கள் 1958டினும் வதந்திகளையெல்லாம் உண்மையென நம்பிப் பெரும் பழிபாவங்களைத் தேடிக்கொண்டார்கள், இப்போதும் மீண்டும் அதே பிழையைச் செய்து திராப்பழிபாவங்களைச் செய்து கொள்ளப்போகிறார்களே” என இரங்கியவராகத் தமது முதிய மாணிட உருவத்துடனேயே வீதியில் நடந்தார்.

சற்றுத்தூரம் தான் நடந்து சென்றிருப்பார், புத்தர். ஒரு பெண் கலைந்த கூந்தல் காற்றில் அலைபாயத் தூரத்தில் தம்மை நோக்கி ஓடிவருவதனைக் கண்டு கொண்டார் புத்தர்.

தமக்கும் ஓடிவரும் இளம்பெண்ணுக்குமிடையே இடைவெளி குறையக் குறைய அப்பெண்ணின் கையில் மூன்று மாதம் மதிக்கக் கூடிய சிசு ஒன்றினையும் தன் மார்புடன் இறுக அணைத்தபடியே தனது உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி தலை தெறிக்கும் படியாக ஓடிவருவதனைப் புத்தர் கண்டார்.

அவளைத் துரத்திக் கொண்டு அவளின் பின்னால் ஒரு பெரும் கூட்டமே 'அவளைப் பிடி: அடி; கொல்' என்று கூக்குரலிட்டபடியே ஓடிவருவதனையும் புத்தர் கண்டார்.

தம்மைக் கடந்து செல்லவிருந்த பெண்ணைப் பார்த்து புத்தர் "பெண்ணே! நில்; ஏன் ஓடுகின்றாய்?" என்று தமக்கேயுரிய கருணைமிகு மொழியில் வினவினார்!

ஓடிக் களைத்த பெண் புத்தர்முன் நின்று மேல்மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்க மிரளமிரள விழித்தபடியே "அவர்கள் என்னையும் என் குலக்கொழுந்தையும் கொல்லத் துரத்திக் கொண்டு ஓடிவருகிறார்கள். என்னையும் என் குலக் கொடியையும் காப்பாற்றுங்கள். பெரியவரே!" என புத்தரை இரந்து நின்றாள்.

அவளுக்கு முதியவராக நின்ற புத்தர் பதில் தருவற் கிடையே அவளைத் துரத்தி வந்த வெறியர் கூட்டம் அவளையும் புத்தரையும் சூழ்ந்து கொண்டது.

வெறியர்களில் நால்வர் அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி இழுத்தனர், அவளின் கருங்குந்தலில் பிடித்து இழுத்துக் கீழே வீழ்த்தினர்.

மிருகங்களிலும் கீழான நிலையில் நின்றிருந்ததால் அவர்கள் அந்தப் பெண்ணை மாறி மாறி... சீச்சீ...! சூழ நின்றுறார்கள் வெறிபிடித்த நரிகளாயினர்.

புத்தர் கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

அந்தப் பெண்ணும் கண்ணை மூடி விண்ணை அடைந்தாள்.

பெண்ணின் கையிலிருந்து நழுவி வீழ்ந்த சூழந்தையினைப் புத்தர் எடுத்துத் தன் மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டார்.

வெறியன் ஒருவன் "அந்தச் சனியனைத் தா கிழவா" என்று கர்ச்சித்தான்.

"அது சிறு குழந்தை, வஞ்சனை அறியாதது; அதனை விட்டுவிடுங்கள்" என்றார் முதியவராம் புத்தர்.

"அதனை விடுவதா? இன்றைய விதை; நாளை ய விருட்சம், இதனை விட்டால் இது நாளை வளர்ந்து சிங்கள மக்களைக் கொன்று குவிக்குமே. தா கிழவா" என்று கூறி அந்தப் பச்சைப் பாலகனைத் தந்திரமாகப் புத்தர் எதிர்பாராத நேரம் பார்த்துப் புத்தரின் கைகளிலிருந்து தட்டிப் பறித்துத் துடிதுடிக்க வெட்டிப்போட்டான் வேறொரு வெறியன்.

"ஓகோ இதுதான் உங்கள் வீரமோ? மாவீரன் எல்லா ளளையும் உங்கள் துட்டகைமுனு இப்படியாகவே தான் வஞ்சனையாகக் கொன்று வென்றிருப்பான்" என முனு முனுத்துக் கொண்டார் முதியவர்.

இதனைக் கேட்டுத்தானோ என்னவோ இன்னொரு வெறியன் "நீ தமிழர்கள் ஒளிந்து இருக்குமிடத்தைக் காட்டிக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக அவர்களைப் பாதுகாக்கவோ பார்க்கின்றாய்?" என்று கூறியவாறே கிழவராக நின்ற புத்தரை எட்டித் தனது காலால் உதைத்துத் தனது கையில் இருந்த ஒரு கத்தியால் புத்தரின் கையினை வெட்டினான் ஏனெனில் புத்தர் பிள்ளைக்காகப் பரிந்து பேசியது அவர்களுக்கு அத்தனை தூரத்துக்குக் கோபத்தினை ஏற்படுத்தி விட்டது!

அ சிஷ்டவசமாக அவனின் கத்து வெட்டுத் தட்டுப்பட்டுப் போகவே சிறிய காயத்துடன் புத்தர் தப்பித்துக் கொண்டார். மீண்டும் அந்த வெறியன் தாக்க முனைந்த போது இன்னொருவன் அவனைத் தடுத்துவிட்டான். வெறியர்க

ளின் கூட்டத்திலிருந்து ஒருவாறு தப்பித்துக் கொண்ட புத்தர், தமது கத்தி வெட்டுக் காயத்துக்கு மருந்து இட்டுக் கொள்ளவேன அநுராதபுரத்தில் உள்ள அரசினர் வைத்தியசாலையை நோக்கித் தமது பயணத்தை முடுக்கி விட்டார்.

தமது பாதையில் அவர் கண்களைத் திறந்து பார்க்கவே இல்லை. ஏனெனில் புத்தர் தமது போதனைகள் யாவற்றிற்கும் வழியெங்கணும் புதைகுழிகள் சுடுகாடுகள் அமைக்கப்பட்டதனைத் தமது கண்ணாரக் கண்டு கொண்டதனாலேயே!

இவற்றினைக் கண்ட புத்தரின் கருணை நெஞ்சம் கனலாய்க் கனன்றது; மெழுகாய் உருகியது; இரத்தத்தைக் கொட்டியது.

இப்போது, புத்தருக்குத் தான் ஏன் இந்த மானிட வடிவத்தை எடுத்து இந்த ஆராய்ச்சியில் இறங்கினோம் என்று வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

எனினும் இந்த வடிவத்தோடேயே தொடர்ந்து உலவி நாட்டு நடப்பை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல் அவர் நெஞ்சில் தலை தூக்கியது.

எனவே ஒருவாறு அரசினர் வைத்தியசாலைக்குள் நுழைந்த புத்தருக்கு, தாம் நுழைந்தது ஒரு அரசினர் வைத்தியசாலைக்குள்ளேதானா அல்லது போர்க்களத்துக்குள்ளே தானா என்ற சந்தேகம் அவருடைய நெஞ்சத்தில் விசுவரூபமெடுக்கவே இகைத்து நின்றார்.

அங்கே —

பேயர்களால் தமிழ் நோயாளர்கள் கொன்று குவிக்கப்பட்டிருந்தனர்!

நோய்தீர்க்கும் தமிழ் வைத்திய நிபுணர்கள் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

கலகத்தில் காயமுற்றோர் சிலர் காலனுடன் போராடிக் கொண்டிருந்ததால் எழுந்த முனகல் ஒலி ஆங்காங்கே இடைக்கிடை ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

காலனுடன் போராடும் காயக்காரர்களுக்குத் துணை நிற்க மறுத்து மாற்றினத்து டாக்டர்களும் உதவியாளர்களும் வைத்தியசாலையை விட்டே போயிருந்தார்கள்!

இவற்றினையெல்லாம் கண்டபோது, தமக்கு வெறியனால ஏற்பட்ட காயம் மிகமிகச் சிறிய தொன்றாகவே— இல்லை—இல்லை—தமக்கு ஏற்பட்ட ஒரு காயமாகவே கருத முடியவில்லை, புத்தரால்!

இப்போது புத்தருக்கு அவமானமும் ஆத்திரமும் கவலையும் சேர்ந்து மும்முனைத் தாக்குதலைத் தொடங்கி இருந்தன.

தமது போதனைகளும், அறிவுரைகளும் தமக்கு முன்னாலேயே அவமதிக்கப்படுவதனை—சினதக்கப்படுவதனை—சீரழிக்கப்படுவதனை—கண்டு புத்தரின் மனம் சொல்லொணாத் துயரில் ஆழ்ந்தது!

வானளாவக் கட்டி எழுப்பப்பட்டிருந்த விகாரைகள் யாவும் தமது போதனைகளுக்கும் அறிவுரைகளுக்கும் கட்டப்பட்ட கல்லறைகள் என்றே கருதத்தலைப்பட்டார், புத்தர்!

வைத்தியசாலைக்குள் இருந்து வெளியேறினாலே போதும் என்று எண்ணியவராகப் புத்தர் அங்கிருந்து வெளியேறித் தமது பயணத்தை புனைவண்டி நிலையம் இருந்த திசையை நோக்கித் திருப்பிவிட்டார்.

புத்தருக்கு "அநுராதபுரம்" இப்போது "அநியாய
புரம்" ஆகத் தெரிந்தது.

எனவே அநியாயபுரத்திலிருந்து வெளியேறி விடவே
புத்தருக்கு மனதுள் "வெறி" ஏற்பட்டிருந்தது.

மேலும், இங்கேயே இத்தனை ஊழிக்கூத்தென்றால்
மற்ற நகரங்களில் தம்மை வழிபடுபவர்கள் என்ன கோரத்
தாண்டவங்களை ஆடி இருக்கின்றார்கள் என—என்ன என்ன
சங்காரங்களை செய்துள்ளார்கள் என - அறிந்து கொள்ள
வும் புத்தர் பெரிதும் வீருப்புக் கொண்டிருந்தார். இல்
லைத் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

புகைவண்டி நிலையம் மற்றொரு போர்க்களமாகக்
காட்சியளித்தது புத்தருக்கு!

ஏதோ ஒரு மேடையில் நின்று புகைவண்டியில் ஏறி
உட்கார்ந்து கொண்டார் புத்தர்.

சுடர் கார்த்திகை - 1978

கனகத்தின் கண்ணீர்

விடியற்காலே ஐந்தே
முக்கால் மணியாகி விட்டது
என்பதனைக் காக்கைகுருவி
களின் கூச்சல்கள் உணர்த்து
கின்றன!

அருகிலுள்ள சிவன்
கோவிலிலிருந்து ஒதுவார்
பண்ணோடு பாடுகின்ற
திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாட
ல்கள், கோபுரத்தின் மேலே
பொருத்தப்பட்டுள்ள ஒலி
பெருக்கியின் வாயிலாகக்
காற்றில் கலந்து மிதந்து
வந்து காதின் வழியாக
நுழைந்து கனகத்தின் சிந்
தையினைத் தொடுகின்றது!

கழிந்து போகின்ற இர
வில் கனகம் பள்ளிகொண்
டிருந்தாலல்லவா 'அவளுக்
குப் பள்ளியெழுச்சி பாடுவ
தற்கு! அவளுக்குத்தானே
கடந்த இரவு 'சிவராத்திரி'
யாக அமைந்து விட்டதே!!

'ஊ...ம்' நீண்டதொரு
பெருமூச்சு!

இதைத் தவிர அவள்
வேறென்னதான் செய்ய
முடியும்?

விரித்திருந்த பாயில்
அவள் பக்கத்தில் இந்த

உலகத்தையே மறந்து ஆனந்தமாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒன்றரை வயது மகன் சிவகுமாரைத்திரும்பிப்பார்த்துத்தன் நெஞ்சுடன் சேர்த்து அணைத்துக் கொள்ளுகின்றான்; அவன் தலைமயிரைப் பாசம் மேலிடக் கோழிவிடுகின்றான் தன் கையால், கனகம்!

மீண்டும் மூச்சு ஒன்று நெடுமூச்சாக - பெருமூச்சாகக் கிளம்பி வெளிவந்து விடுதலை பெறுகின்றது.

நேற்றுக்காலை அந்தக் கடிதம் வந்த நேரத்திலிருந்து இப்படி எத்தனை எத்தனையோ ஆயிரம் ஏக்கப் பெருமூச்சுகள் புறப்பட்டுக் காற்றுடன் கலந்திருக்கின்றன என்ற பரம இரகசியம் கனகத்துக்கன்றி வேறு எவருக்குமே தெரியாது!

கனகத்தின் கையாலாகாத நிலையையே இந்தப் பெருமூச்சுகள் எடுத்தியம்புகின்றன

அவற்றின் அர்த்தத்தினை அறிந்து கொள்ள வேண்டியவர்கள் எவருமே இதுவரை அறிந்து கொள்ளவும் இல்லை. அறிந்து கொள்ள ஆர்வம் கொண்டதுமில்லை. அவள்தான் என்ன செய்வாள்?

கனகத்தின் கைகள் தன்னையுமறியாமலேயே, தந்தையின் கண்ணில் பட்டால் தந்தை வருந்துவாரே என அஞ்சித் தலையனை உறைக்குள் மறைத்து வைத்திருக்கின்ற, தனது கணவன் சுந்தரம் அனுப்பியிருந்த, கடிதத்தினை வருடுகின்றன.

அவள் அந்தக் கடிதத்தினை எத்தனையோ தடவைகள் வருடிப் பார்த்திருப்பாள்! வாசித்துப் பார்த்திருப்பாள்.

நேற்று முன்இனம்வரை தேனாக இனித்த சுந்தரத்தின் கடிதம் நேற்றுமுதல் முள்ளாக உறுத்துகின்றது! கருங்கல்லாகக் கனக்கின்றது!!

கனகம் படுத்திருந்த பாயிலேயே எழுந்து உட்கார்ந்திருக்கின்றாள். அந்தக் குச்சறையில் எதிரே படுத்திருக்கின்ற திருமணத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கும் தனது இரு தங்கைகளையும், படித்துவிட்டுத் தெரு அளக்கின்ற தனது இரு தம்பிகளையும் ஒரு தடவை பார்த்துக் கொள்ளுகின்றாள்!

இரு தங்கைகளையும், இரு தம்பிகளையும் பெற்றெடுத்துப் பெரும் சமைகளைச் சுமத்திவிட்டுத் தவிக்கவிட்டு அவ்வலகம் சென்றுவிட்ட தன் தாயின் முகத்தைத் தன் நெஞ்சில் ஒரு தடவை நினைத்துப் பார்க்கின்றாள் கனகம்.

நெஞ்சம் பாறாங்கல்லாகக் கனக்கின்றது! கண்ணிரண்டிலும் கண்ணீர் கரைதட்டி நிற்கின்றது!!

“பிள்ளை கனகம்” - இது வெளிவிறாந்தையில் படுத்திருந்த தனது தந்தை சுப்பையரின் பாச அழைப்பு எனக் கனகம் இனம் கண்டு கொள்ளுகின்றாள். எனினும் பதில் ஏதும் கூறாது பாயிலேயே உட்கார்ந்திருக்கின்றாள் கனகம்!

“பிள்ளை கனகம்” - மீண்டும் சுப்பையரின் அழைப்பு!

“ஏன் ஐயா” தொடர்ந்து மௌனம் சாதிக்க விரும்பாத கனகம் குரல் கொடுக்கின்றாள்.

“நித்திரையோ பிள்ளை?”

“இல்லை ஐயா”

“எழும்பி விறாந்தைக்கு வாவன், கனகம்”

தந்தையின் அழைப்பினைத் தட்டிக்கழிக்க இயலவில்லை எனவே கனகம் எழும்பிச் செல்லுகின்றாள். தந்தைக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் சுவரில் சாய்ந்த நிலையில் குந்தி இருக்கின்றாள்.

விறாந்தையில் தனது பாய்ப்படுக்கையருகே அனைத்து வைத்திருந்த குப்பி விளக்கை எடுத்துத் தலையணைக்கடியி

லிருந்து தீப்பெட்டியை எடுத்து அதிலிருந்து ஒரு குச்செடுத்துத் தட்டி விளக்கை ஏற்றுகின்றார், அவர்.

அந்த ஏழைக் குப்பிவிளக்கின் அரைகுறையான மங்கலான வெளிச்சத்தில் தனது மகளின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்க்கின்றார் சுப்பையர்!

கனகத்தின் கண்களில் முட்டி நிற்கின்ற கண்ணீர்த் திவலைகள் அந்த விளக்கின் ஒளி பட்டுப் பொந்துளிகளாக மின்னுகின்றன!

இதனைக் கண்டுகொண்ட சுப்பையரின் கண்களும் கலங்குகின்றன. பாசநெஞ்சம் பதறுகின்றது. எனிலும் கலங்கிக் கலங்கிப் பழகிப்போன சுப்பையர் கணப்பொழுதுள் கலங்கும் தனது நெஞ்சத்தைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றார்.

தந்தை வருந்துகின்றாரே - தன் நிலை கண்டு கலங்குகின்றாரே - கண்ணீர் விடுகின்றாரே - எனத் தனது மகள் கண்டுவிடக் கூடாதே என எண்ணிச் சுப்பையர் தனது முகத்தை மறுபக்கத்துக்குத் திருப்பித் தனது கண்களில் பனித் திருந்த கண்ணீர்த் துளிகளைத் துடைத்துக் கொள்ளுகின்றார், இரவுப் படுக்கைக்குப் போகுமுன்னர் அணைத்து வைத்த புகையிலைச் சுருட்டைத் தேடுகின்ற பாவனையில்

தன்னுடைய கண்ணீரைக் கண்டால் ஐயா வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டாரே என்றஞ்சிய கனகம் தனது முகத்தைத் திடீரென மறுபுறம் திருப்பித் தனது சேலைத் தலைப்பினால் முகம் துடைத்துக் கொள்ளும் பாவனையில் தன்னிரு விழிகளிலும் திரண்டிருந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்ளுகின்றாள்.

“கனகம்! மருமோன் தாய் வீட்டை போட்டு வாறன் என்று சொல்லிப்போட்டு போயும் நாலுநாளாகுது; நேற்றுக் காசிதம்ஓன்றும் உனக்கு வந்தது; ஆற்றைகாகிதம் கனகம்?”

“அது ஐயா, அவற்றை காசிதம் தான்”

“எங்கையிருந்து போட்டிருக்கின்றார்”

“தாய்விட்டை போய் அங்கையிருந்து கொழும்புக்குப் போய் அங்கையிருந்துதான் காசிதம் போட்டிருக்கின்றார் ஐயா”

“என்னவாம் அவர்?”

“அப்படி ஒண்டுமில்லை ஐயா”

“காசிதம் வந்த நேரம் துவக்கம் நானும் கவனிச்சுக் கொண்டு தான் வாறன். நீ சாப்பிடவுமில்லை, உன்னை முகமும் காய்ஞ்சுபோய்க் கிடக்குது, பிள்ளை ஒண்டையும் எனக்கு மறைக்காதை கனகம்”

“எனக்குச் சுகமில்லை, அதுதான் அப்படி ஐயா”

“சும்மா பொய் சொல்லாதை; உண்மையை மறைக்காது சொல்லு கனகம்”

“.....” கனகம் மௌனமாயிருக்கின்றாள்.

“என்னவாம் சிதனக்காசாமே, மருமோன்?”

“ஓ.....மா.....ம்.....ஐயா”

“அப்பிடிச் சொல்லன். அதுக்கேன் விசயத்தை மறைக்கிறாய் என்னட்டை? அதுக்குத்தானே நான் ஐயாயிரம் காசாய்க் குடுத்து மிச்சத்துக்குப் புறோறோட்டாய்க் குடுத்திருக்கிறேன். மிச்சம் ஐயாயிரம் தருவன்தானே... அதுக் கென்னவாம் இப்ப அவசரம்? சரி சரி வேறை என்னவாம் அவர்?”

“அதுதான் எழுதியிருக்கிறார், ஐயா”

“இல்லை இல்லைச் சொல்லு பிள்ளை, உண்மையை இன்னும் நீ எதையோ மறைக்கிறாய், என்னட்டை. எப்ப

வாம் உன்னையும் பிள்ளையையும் கொழும்புக்குக் கூட்டிக்
கொண்டு போறாராம் கனகம்?"

"....." மீண்டும் கனகம் மௌனம் சாதிக்கின்றாள்
பொங்கி வருகின்ற அழகையைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றும்
அவளால் முடியவில்லை. விம்முகின்றாள். அவளின் விம்மல்
ஒலி சுப்பையரின் காதில் விழுகின்றது.

இதுவரை எங்கேயோ பார்த்துக்கொண்டே கதைத்துக்
கொண்டுவந்த சுப்பையர் தலையைத் திருப்பித் தனது மகள்
கனகத்தைப் பார்க்கின்றார்!

"சொல்லன் கனகம், ஏன் பிள்ளை அழுகின்றாய்? நீ
இனி அழுது என்ன செய்வது!"

கனகம் பதில் சொல்லாது கண்களில் வழிந்தோடும்
கண்ணீரைக் கையால் துடைத்துக் கொள்ளுகின்றாள்.

"உன்னை கஷ்டத்தை வேறே ஆரிட்டைச் சொல்லி
ஆறப்போகிறாய்? என்னட்டைத்தானே சொல்ல வேணும்.
உன்னை கஷ்டத்தை நான் தானே தீர்த்து வைக்க வேண்
டும். அதனாலே என்னட்டை எல்லாத்தையும் மறைக்கா
மல் சொல்லு கனகம்"

கனகத்தின் மௌனம் குலையவில்லை; தொடரு
கின்றது.

"கனகம்! மறைக்காதே; சொல்லு சொன்னால் உன்னை
மனப்பாரமாவது குறையும் கனகம்"

"இப்ப வரவேண்டாமாம், ஐயா"

"பிள்ளை எப்பவாம் உங்களை வரட்டாம்?"

"....." கனகம் மௌனமானாள்?

"சொல்லன் பிள்ளை எப்பவாம் வரட்டாம்?" - சுப்பை
யரின் குரலில் பாசக் கெஞ்சல் நிறைந்துள்ளது.

'தானே தேரில் வருவாராம் கூட்டிப்போக'

'எப்பவாம் வருவார்?'

'நான் கடிதம் போட்டவுடன்'

'நீ எப்ப கடிதம் போடப்போகிறாய்?'

'ஏன் ஐயா நான் இஞ்சை இருக்க வேண்டாமோ?'
கனகத்தின் குரலில் சினம் தலை தூக்குகின்றது.

'ஏன் பிள்ளை கோபிக்கிறாய். உன்னை நன்மைக்குத்
தானே கேட்கிறேன்' சுப்பையர் கெஞ்சுகிறார்.

'.....' அவளோ எதுவும் கூறாது ஊமையாகவே
இருக்கின்றாள். தரையையே பார்த்தவண்ணம் இருக்கின்ற
கனகத்தைப் பார்த்த சுப்பையர்—'ஏன் தலையைக் குனிந்து
கொண்டு இருக்கிறாய். தலையை நிமிர்த்தி என்னைப்
பார்த்துப் பதிலைச் சொல்லு கனகம்'

கனகத்தின் கண்கள் இரண்டிலிருந்தும் இரண்டு கண்
ணீர்த்துளிகள் நிலத்தாயின் மடியில் வீழ்ந்து சங்கமமா
கின்றன.

'இப்ப போடவில்லை ஐயா'

'பிள்ளை எப்ப பிள்ளை'

'சீதனக்காசு வாங்கி வைத்துக்கொண்டு தான் கடிதம்
போடச் சொன்னவர் ஐயா'

'இந்தளவு காசும் கொண்டு நீயும் பிள்ளையும் தனிய
கொழும்புக்குப் போவியளோ பிள்ளை?'

'இல்லை ஐயா, காசு ஆயத்தம் எண்டவுடனும் அவருக்
குக் கடிதம் போட்டால் அவர், தான் வந்து எங்களைக்
கொழும்புக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவாராம் ஐயா'

'ஓ.. அப்படியே? அப்படியெண்டால் நான் காசுதர
மூன்று மாசமானாலும் அதுவரைக்கும் அவர் உன்னைக்
கூப்பிட மாட்டாராமோ?'

'அப்படித்தான் அவர் கடிதத்திலை எழுதி இருக்கிறார்
ஐயா'

'ஏனாம் இப்ப காசுக்கு அவசரம்?'

'ஆருக்குத் தெரியும் ஐயா'

'ஏன், அவற்றை தங்கச்சிக்குக் கலியாணம் ஏதாவது
பேசுகினமோ, பிள்ளை?'

'அப்படியும் இருக்கலாம் ஐயா, எனக்கு ஒன்றும் சொல்
லவில்லை அவர்'

'ஏனாம் அவற்றை தகப்பன் உத்தியோகம் பார்த்துச்
சம்பாதித்த காசெல்லாம் எங்கையாம்? இப்ப பென்ஷன்
வருகுது. உன்னை காசிலைதானோ அவற்றை மகளுக்குக் கலி
யாணம் செய்யப் போகினம், கனகம்' '.....'. மீண்டும்
கனகம் ஊமையாகி விட்டாள்.

'பிள்ளை அந்த இந்தக் கதையெல்லாம் எனக்கு ஏன்?
கதையை விடு! நீதானே அவர் நல்லவர் எண்டாய். சீதனம்
கேட்கமாட்டார் எண்டாய். உன்னைவிடுப்பப்படியே அவரை
உனக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்கச் சம்மதித்தன். கலி
யாண எழுத்திலண்டு மருமோன்றை பக்கத்தார், சீதனம்
தந்தால்தான் எழுத்தும் நடக்கும். எதுவும் நடக்கும் எண்
டினம். சீதனம்இல்லையெண்டால் எதுவுமேநடக்காதெண்டு
ஒற்றைக்காலில் நிண்டினம் நகையுமே போடவேண்டுமெண்
டினம். நீ தாயிலல்லாப்பிள்ளை. நீயும் உன்னைகாலிலை விழுந்
தாய். உன்னை கண் கலங்கக்கூடாதெண்ட ஒரேயொரு நோக்
கத்தோடே அவையளின்றை நிபந்தனையாருக்கெல்லாம்
நான் கோவிலமாடு போலத் தலையாட்டினன். ஓடியாடித்

திரிஞ்சு எப்படியோ காசாக ஐயாயிரமும் மிச்சக்காக ஐயாயிரத்துக்குப் புறோநோட்டும் தந்து அவையள் சொன்ன பெறுமதிக்கு நகையும் போட்டு உன்ரை கலியாணத்தை தடையெதுவுமில்லாமல் நடத்தி வைச்சன். இவையெல்லாம் என்ரை சக்திக்கு அப்பாற்பட்டதெண்டு அவையளுக்கும் நல்லாய்த் தெரியும். உனக்கும் தெரியும். கடையளுக்குக் கணக்கெழுதிக் குடுத்து வாற சிறு வருமானத்தைக் கொண்டு தான் எங்கடை வாழ்க்கை நடக்குது. உனக்குச் சீதனம் தாறத்துக்காக ஈடுவைச்ச இந்த வீட்டையும் வளவையும் பட்டினி கிடந்தோ என்னவோ சீட்டுக்கட்டி ஈட்டிலிருந்து மீட்டெடுத்துவிட்டன். ஆனால் இன்னும் சீட்டுக்கட்டி முடிய வில்லை. இருக்கிற இந்த ஒரேயொரு சின்னவீட்டையும் பறிகொடுத்துவிட்டு என்ரை பிள்ளைகளோடு நான் நடுத் தெருவில்லை நிற்கவிரும்பவில்லை. அதனால்தான் வீட்டையும் வளவையும் மீட்பதில் அக்கறையாய் இருந்தன். இனி உன்ரை மிச்சச் சீதனக்காகும் தரவேணும். உன்ரை தங்கச்சி மாருக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்கவேணும். உன்ரை இரண்டு தம்பிமாருக்கும் வாழ்வழி காட்டவேணும். இதெல்லாம் என்ரை உழைப்பிலிருந்துதான் செய்துமுடிக்கவேணும். நான்என்ன செய்யபோறனோ தெரியாது எப்படிச் சமாளிக்கப் போறனோ தெரியாது. இதை நினைக்கிற நேரமெல்லாம் என்ரை தலை சுத்துது' என்று கூறி ஒரு நெடிய மூச்சை விட்டுக் கொள்ளுகின்றார் சுப்பையர்.

'நான் என்னத்தைச் செய்ய, ஐயா? எனக்கு ஏன் இந்தக் கையெல்லாம்?'

'இல்லைக் கனகம்! என்ரை நிலையையும் நீ அறிந்திருக்க வேணும் எண்டு நான் நினைக்கிறதால்தான் இதையெல்லாம் சொல்லுறன்'

சிறிதுநேரம் இருவரும் எதுவுமே பேசவில்லை.

'கனகம் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? உத்தியோக மாப்பிள்ளையைக் காதலிச்சாய். எங்கடை நிலையை மறந்து

உயரப் பறக்க விரும்பினாய். அவரையே கலியாணம் செய்ய வேண்டும் என்று ஒற்றைக்காலில் நின்றாய். என்னிலை பழிவரக்கூடாதென்றெண்ணி, நீயும் பறந்து பார் என்று சொல்லி, உன்ரை எண்ணப்படி உனக்கு கலியாணம் செய்து வைச்சன். இப்ப என்னடா எண்டால் அவர் சீதனக்காசை வாங்கி வா என்று சொல்லி உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டிட்டு போட்டார். நீ சீதனக்காசை கொண்டு போனால் தான் உனக்கு வாழ்க்கை என்ற நிலையில் நீ நிற்கிறாய். நான்தான் என்ன செய்வேன்? நீயும் தான் என்ன செய்வாய், கனகம்—' சுப்பையரின் குரலில் ஆற்றாமை தெளிவாக ஒலிக்கிறது.

கனகம் விம்மி விம்மி அழுவதைக் கண்ட சுப்பையர்—

'ஏன் அழுகிறாய், கனகம்? இப்ப அழுது என்ன பயன்? உன்ரை கலியாணத்துக்குச் செவ்வழித்த பணத்தை வைச்சுக் கொண்டேனெண்டால், நான் உன்ரை எண்ணப்படி உனக்கும் கலியாணம் பேசி உன்ரை தங்கச்சிமார்களையும் சுரைசேர்த்திருப்பன். விரலுக்குத் தக்க வீக்கமாகப் பார்த்து உன்ரை கடமைகளை நிறைவேற்றியிருப்பன் ஊ...ம்...'

'நான் என்னத்தைச் செய்வன் ஐயா'

'நீ என்னத்தைச் செய்வாயோ எனக்குத் தெரியாது நீ உனக்காக மட்டும் அழுகின்றாய். நான் வாழக்காத்திருக்கும் உன்ரை இரு தங்கைகளுக்காகவும், வாழ வழி தெரியாது நிற்கும் உன்ரை இரண்டு தம்பிகளுக்காகவும் எனக்காகவும் அழுகின்றேன், கனகம்'

'என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறியள், இப்ப?'

'கனகம் நீ உப்பிடி கேட்டுவிட்டால் பிரச்சனையெல்லாம் தீர்ந்து விடுமோ?'

'.....' கனகம் ஒன்றுமே பேசாது அமர்ந்திருக்கிறாள்

'கனகம், நீ கலியாணம் செய்யாதிருந்தாலும் நான் இந்தளவுக்குக் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டன். நீ இப்ப ஒரு பிள்ளைக்குத் தாயுமாகிவிட்டாய் நடுத்தெருவில் நிக்குறியே என்கிறதைப் பார்க்கும் போதுதான் என்றை மனம் கவலைப் படுகிறது கனகம்'

'...ஐ...யா...' கனகம் அழுகிறாள்.

'அழாதே கனகம். உன்னை இந்த வாழ்க்கையை நீ தானே தேடிக்கொண்டனீ. அழுதுஎன்ன நடக்கப் போகுது?'

கனகம் துக்கமிகுதியால் தன் தலையை இரு கைகளாலும் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டு சவருடன் சாய்ந்தவண்ணமே இருக்கின்றாள்.

நித்திரை விட்டெழுந்து தன் தாயைத் தன்னருகே காணாது அழுத மகன் சிவகுமாரைத் தூக்கிவந்து அவளின் இரண்டாவது தங்கை கொடுக்க, மகனை வாங்கித் தனது மடிமீது வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து இருக்கிறாள்.

முதற்பிள்ளையான கனகத்தின் மேலே கொஞ்சம் அதிகமாகவே பாசம் வைத்துள்ள சுப்பையர், அவள் இருக்கும் நிலைமையைப் பார்த்துக் கலங்கிய மனத்தோடு 'பிள்ளை கனகம் ஏன் யோசிக்கிறாய்? கடவுள் கைவிடார், உன்னை, என்று தேறுதல் கூறுகின்றார்.

அவரின் தேறுதல் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அவரைத் தலைநிமிர்த்தி விரக்தியுடன் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் தலையைக் குனிந்து தன்னிருகைகளிலும் பொறுக்க விட்டபடியே கலங்கிய கண்களுடன் உட்கார்ந்திருக்கின்றாள் கனகம்.

நன்றாக விடிந்து விட்டது. வீட்டில் அனைவரும் விழித்
தெழுந்து விட்டார்கள்.

அக்காவும் ஐயாவும் இருக்கின்ற நிலையை - கோலத்தை -
கதைத்த கதைகளை - கண்டும் கேட்டும் கொண்டதால்
மற்றவர்கள் தத்தும் அலுவல்களைக் கவனிக்கச் சென்றனர்

இடமெனச் சுப்பையர் தமது நெஞ்சைத் தடவியவண்
ணம் 'கமலம் தண்ணி கொண்டு வா' எனக் குரல் கொடுக்
கிறார்.

'ஐயா இதோ தேத்தண்ணி கொண்டு வாறேன்' என
அடுப்படியில் இருந்து கொண்டு குரல்கொடுத்தார், சுப்பை
யரின் இரண்டாவது மகள் கமலம்.

'தண்ணி கொண்டு வா கெதியாய்' என்றவண்ணமே
தமது நெஞ்சை அழுத்திப் பிடித்தபடியே சுப்பையர் கஷ்டப்
படுவதைக் கண்ட கனகம் 'ஐயா உங்களுக்கு என்ன செய்
யது?' என்று அலறி விட்டாள்.

கனகத்தின் அலறலைக் கேட்டதும் ஆங்காங்கே தத்
தம் அலுவல்களில் ஈடுபட்டிருந்த பிள்ளைகள் சுப்பைய
ரைச் சூழ்ந்து விட்டார்கள்.

நிலைமையை ஊகித்தறிந்து வீதியில் சென்றுகொண்
டிருந்த கார் ஒன்றினை மறித்துச் சுப்பையரை ஏற்றிக்
கொண்டு பிள்ளைகள் விரைந்தார்கள் ஆஸ்பத்திரிக்கு.

ஆஸ்பத்திரியில் சுப்பையரைப் பரிசோதித்துப் பார்த்த
டாக்டர் 'சுப்பையர் இறந்துவிட்டார்' என அறிவித்து
விட்டார்.

கனகம் 'ஓ ..' வெனக்கண்ணீர் பெருகக் கதறுகின்றாள்.

மற்றப் பிள்ளைகள் கனகத்தை ஒருவிதமாகப் வெறித்துப் பார்க்கின்றார்கள்.

அவர்களின் பார்வை, நீ வந்ததால் தானே எங்கள் ஐயாவை இழந்துவிட்டோம். நீ ஒரு கோடரிக்காம்பு என்பது போல உள்ளது.

கனகத்தின் கண்ணீரைத் துடைக்கும் கை இனி யாருடையது?

ஆனால்—

நிச்சயம் சுப்பையருடைய கைகள் கனகத்தின் கண்ணீரைத் துடைத்திட வரமாட்டா.

ஈழநாடு 11 - 3 - 79

1978 நவம்பர் மாதம் மட்டக்களப்புப் பிராந்தியத்தில் புயல் வீசிய நான்காம் நாள்காலை நேரம்.

கடலை
ஆச்சியின்
சாயம்!

நான்கு நாட்களுக்கு முன்னர் வீசிய புயலில் சிக் குண்டு சீரழிந்த எனது வீட்டைச் சீராக்கும் திருப்பணியில் முனைந்து நின்றேன்.

கல்முனையின் தலை விதியையே மாற்றியமைத்துவிட்ட அந்தக் கொடும் புயல், அதே கல்முனையிலுள்ள எனது வீட்டை மாத்திரம் தப்பிப்போ என்று தப்பவிட்டிருக்குமா, என்ன?

என் வீட்டின் முன்பகத்து அறைக்கு மேலே, நிழல் தந்து நின்ற மாமரம் தனது கிளைகளில் மூன்றை நாலைச் சரித்து வீழ்த்திச் சேதம் விளைவித்திருந்தது. கிழக்குப் பக்கத்து அறைக்கு மேலே, அடுத்த வளவுக்காரனின் தென்னை மரங்கள் இரண்டுசாய்ந்து நின்று ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தன. குறாவளியின்குரத்தனத்தைத்தாங்க முடியாத வீட்டுக்கூரை ஓடுகளில் பெரும்பாலானவை தரையைத் தஞ்சமடைந்திருந்தன.

தென்னைமரங்களையும் மாமரக்கிளைகளையும் வெட்டி அப்புறப்படுத்தி விட்டுத் தரையில் வீழ்ந்திருந்த ஓடுகளில் உடையாதவைகளைத் தெரிந்தெடுத்து, உடையாத ஓடுகளால் இயன்றவரை கூரையை வேய்ந்து கொண்டிருந்தேன். எனக்குத் துணையாக எனது துணைவி துணைபுரிந்து கொண்டிருந்தாள்.

வெய்யில் சூடேற முன்னர் இந்த வேலையை முடித்து விடவேண்டும் என்பது எமது திட்டம்.

இந்த வேளையில்.....

சற்றுத் தூரத்தில் யாரோ ஒப்பாரி சொல்லிக் கொண்டு விழுந்திருந்த மரங்களைக் கடந்து கொண்டு என் வீட்டை நோக்கிவந்து கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

“யாரப்பா அது” என்று என் துணைவியிடம் கேட்டேன், கூரையில் சூந்தியிருந்தபடி! சற்றுநேரம் கூர்ந்து அவ தானித்து விட்டு “அது கடலை ஆச்சி வாறா” என்று தகவல் தந்தாள் துணைவி

“என்ன இந்தக் காலங்காத்தாலையில் ஒப்பாரியோட வாறா” என்று கேட்டுக்கொண்டே

“ஆருக்குத் தெரியும்? என்ன தலையிட்யோ” என்று எனது துணைவி அலுத்துக் கொண்டாள். “கடலைச் சாக்கைக் களவெடுத்திப் போட்டாண்கள். கடலச்சாக்கைக் களவெடுத்தவனைக் காட்டித்தா அம்பலத்துப் பிள்ளையாரே” என்ற ஆச்சியின் ஒப்பாரி அடிகள் இப்பொழுது தெளிவாகக் கேட்டது.

ஆச்சியிடம் இந்த ஒப்பாரிக்கான காரணத்தைக் கேட்டறியாது, தொடர்ந்து வேலை செய்ய மனம் ஓடவே இல்லை.

கடலை ஆச்சியின் எந்தவொரு பிரச்சினையும் என்னாலேயே தீர்க்கப்படவேண்டும். இதுவே ஆச்சியின் தீர்க்கமான முடிவு. ஆச்சியின் நீதிபதி நானேதான்.

இப்போது கூட என்னிடம் தனது பிரச்சினையை முன்வைத்துத் தீர்வு காணவே எனது வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றாள் என்பது தெட்டத்தெளிவான விடயம்

ஆச்சி வரும் பின்னே ஒப்பாரி வரும் முன்னே என்பது போல ஆச்சி வந்து கொண்டிருக்கிறாள். ஆச்சியை முந்திக் கொண்டு ஆச்சியின் ஒப்பாரி வந்து, ஆச்சியின் வருகையை முன்கூட்டியே அறிவித்துக் கொண்டு விட்டது- கட்டியக்காரனைப்போல.

இதற்கிடையில்.....

கடலை ஆச்சியே என்வீட்டு முற்றத்திற்கு வந்து விட்டா.

கூரையில் இருந்தபடியே "இந்தக் காலங்காத்தாலை என்னனை ஆச்சி ஒப்பாரி" என்று விபரம் அறியும் ஆவலில் ஆச்சியின் வாயைக் கிளறிவிட்டேன்.

என் குரலைக் கேட்டு மேலே பார்த்த ஆச்சி "எட முருகையா நீ வீட்டுக்கு மேலேயே இருக்கிறாய்? என்ன செய்யிறாய் வீட்டுக்கு மேலே குந்திக்கொண்டு?" என்றாள்.

ஆச்சியின் குரல் கேட்டு அடுத்தவீடு அயல்வீடுகளில் உள்ள சிறுவர் சிறுமியர்கள் என்வீட்டுக்கு வழமை போலவே வந்து கூடிவிட்டார்கள்.

ஆச்சியின் வாயால் கதைகேட்பதென்றால் அவர்களுக்குப் பேரின்பம்.

"கூரைக்கு மேலை நீ என்னென்னடாலும் செய்யன். எனக்கென்ன? எட தம்பி முருகையா இராத்திரியெல்லே

என்றை கொட்டிலுக்குள்ளை கிடந்த கடலைச் சாக்லை ஆரோ களவெடுத்துப் போட்டார்கள்” என்று ஆச்சி தனது பிரச்சினையை முன் வைத்தா.

“ஆச்சி சும்மா பொய்சொல்லாதை. போய் வடிவாய்த் தேடிப்பார் ஆச்சி” என்று ஆச்சியின் வாயை மேலும் சற்றுக் கிளறிவிட்டேன்.

“சும்மா கோடா இனி எங்கை போய்தேடிப் பார்க்கச் சொல்லுறாய், என்னை? அந்தக் கொட்டிலுக்கை - நான் படுத்திருந்த அதுக்கை - கிடந்த கடலை மூட்டையை இனி நான் எங்கை போய்த் தேடிப்பார்க்கச் சொல்லுகிறாய்?” ஆச்சிக்குக் கோபம் வந்து விட்டது போலும் என்று எண்ண வேண்டாம், இதுதான் ஆச்சியின் வழமையான பேச்சு.

“ஆச்சி நேற்றுப் பின்னேசம் துவக்கம் என்றை ஆட்டையும் காணவில்லையெணை” - இது அடுத்த வீட்டுச் சற்குணத்தின் முறையீடு.

பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்று வயதுச் சிறுவனான சற்குணம் ஆசையோடு ஒரு ஆடு வாங்கித் தன் கையாலேயே கொத்து வெட்டிப் போட்டு அன்போடும் ஆசையோடும் வளர்த்து வந்தான்.

அந்த ஆட்டைப் புயலுக்கு அடுத்தடுத்த நாள் தொடக்கம் காணவே இல்லையாம். எல்லா இடமும் தேடிப் பார்த்து விட்டான், சற்குணம். அவனுக்குத் தனது ஆடு காணாமற் போனது பற்றி எல்லையில்லாத கவலை. அந்த ஆடு சினைப்பட்டிருந்தது அவனது கவலையை இரட்டிப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

இதைக் கேட்ட ஆச்சி சற்குணத்தைப் பார்த்து “உன்றை ஆட்டையும் காணவில்லையோடா பொடியா” என்று அனுதாபத்தோடு விசாரித்தாள்.

“டேய் தம்பி முருகையா, இதெல்லாம் ஆற்றை வேலை
எண்டு தெரியுமோடா?” ஆச்சியின் குரவில் ஒருவிதத் தீர்
மானம் இருப்பதனை உணர்ந்தேன்.

“ஆற்றை வேலை, ஆச்சி?”

“உவன்தான் கள்ளச் சுப்பையன்ரை வேலைதானடா
முருகையா”

“ஆச்சி சும்மா எடுத்த உடனம் உப்பிடிச் சொல்லக்
கூடாதெனை”

தனிக்கட்டையான சுப்பையன் ஊரில் சிறு சிறு களவு
களைச் செய்து வந்தான். ஆடு, கோழி, வீடுகளில் கவனிப்
பாரற்றுக் கிடக்கும் பொருட்கள் எல்லாம் அவனுக்குச்
சொந்தம் என்பது போல் எடுத்துக் கொண்டு போய்விடு
வான். எடுத்துப் போகின்ற பொருட்களையும் ஆடு கோழி
களையும் அடுத்த கிராமங்களில் கொண்டு போய் விற்று
விட்டுச் சாராயம் குடிப்பான். குடித்துவிட்டு மாலையில்
வந்து தனது செயலால் பாதிக்கப்பட்ட வீட்டுக்கு முன்
னால் நின்று சிறிது நேரம் வாயில்வருகின்ற வார்த்தை
களையெல்லாம் கொட்டுவான்; போய்விடுவான்.

இப்படிச் செய்யும்போது எல்லாரும் பொறுத்துக்கொள்
ளுவார்களா, என்ன? எனவே பலதடவைகளில் அவன்
பொலிஸ் நிலையம் போயுள்ளான். சில தடவைகள் அரசின்
விருந்தினனாகவும் போய் வந்துள்ளான்.

ஊராரும் பலர் அவனுக்குப் பயந்தோ அல்லது மானத்
துக்குப் பயந்தோ என்னவோ ஒன்றுமே பேசாது இருந்
தார்கள்.

இதற்கிடையில் ஆச்சியின் வீடு வியாபார நிலையம்
என்பவைகள் பற்றிச் சிறிதேனும் விளக்கம்தர வேண்டாமா?

கல்முனை பஸ் நிலையத்தை அடுத்துள்ள பெற்றோல் நிரப்பு நிலையம், மக்கள் வங்கி என்பவைகளைக் கடந்து சில யார் தூரம் கிழக்கு நோக்கிப் போனால், அம்பாறை வீதியிலிருந்து ஒரு குறுக்குத் தெரு வடகிழக்குத் திசையில் பிரிந்து செல்கின்றதைக் காணலாம் அந்த இரு வீதிகளுக்குமிடையே-அந்த இரு வீதிகளும் பிரிகின்ற இடத்தில் - ஒரு பெரிய அரசமரம் நிற்கிறது. அந்த அரசமரத் தடியிலேயே ஆச்சியின் வீடு - குடிசை - உள்ளது. அதுவே வியாபார நிலையமும் கூட.

அடித்து ஓய்ந்த புயலுக்கு அரசமரத்தின் கிளைகள் பல மூறிந்து வீழ்ந்தன. ஆனால் ஒரு கிளையேனும் ஆச்சியின் குடிசைக்கு மேலே விழவே இல்லை. ஆச்சியும் அந்தக் குடிசைக்குள்ளேயே அந்தப் புயலின் போது இருந்தாள். ஆனால் ஆச்சியின் குடிசை புயலால் சற்றே பாதிக்கப்பட்டது. அடுத்த நாளை ஆச்சி என்னை, எனது வீடு தேடிவந்து தனது குடிசையைத் திருத்திக் கொண்டு விட்டாள் குடிசை திருத்தி முடியும் வரை ஆச்சி ஓய்ந்திருக்கவே இல்லை.

அன்று பொழிந்த மழைவெள்ளம் ஆச்சியின் குடிசைக்குள்ளே நுழைந்து ஆச்சியின் கடலை மூடை உட்பட எல்லாவற்றையும் நனைத்து விட்டது. ஆனால் ஆச்சி அடுத்தடுத்த நாட்களில் காய்ந்த கடும் வெய்யிலில், நனைந்த கடலை மூடை முதலானவற்றினைக் காய்ப்பண்ணிக் கொண்டு விட்டாள்.

ஆம்சியிடப் ஒரு பெரிய தாச்சி உள்ளது. கடலை வறுப்பதற்கு அந்தத் தாச்சியின் ஒரு பக்கத்தில் ஓரளவு பெரிதான வெடிப்புண்டு கடலை வைத்து விற்க ஒரு கடகப்பெட்டி, கடலை அளந்து விற்க ஒரு டின்பால் பேணி கடலை சுற்றிக் கொடுக்க பழைய கடதாசித் துண்டுகள் பழைய சாக்குகள் இரண்டு மூன்று. இந்தளவு தான் ஆச்சியின் சொத்து ஒரு சிறிய பாளை, இரண்டு சிறிய சட்டிகள் இவை ஆச்சியின் சமையலுக்கானவை.

‘டேய், முருகையா நீ சும்மா கதையளக்காதே. நீ பார் உவன் சுப்பையனுக்கு என்ன நடக்குது என்று’ என்று ஆச்சி ஆக்ரோஷமாகக் கூறிவிட்டுச் சடாரெனக் குனிந்து இரண்டு கைகளாலும் மண்ணை அள்ளி வைத்துக் கொண்டு

“கடலைச் சாக்கைக் களவெடுத்துப் போட்டான்கள் களவெடுத்த கள்ளன்ரை குடவெடுத்துக் காட்டாயோ அம்பலத்துப் பிள்ளையாரே” என்று ஒப்பாரி பாடிவிட்டு அள்ளி வைத்திருந்த மண்ணைக் காற்றில் வீசிவிட்டு அவ் விடத்தைவிட்டு விடுவிடென்று ஆச்சி போயே விட்டாள்.

ஆச்சி நனைந்தகடலையை வெய்யிலில் காயப்பண்ணிக் கொண்டிருந்த போது, அந்த வழியாலே சுப்பையன் மூன்று நான்கு தடவைகள் போய் வந்தானாம். அதனாலே அவன் தான் நோட்டம் பார்த்திருந்து களவெடுத்திருப்பான் என்பது ஆச்சியின் முடிந்த முடிபு.

ஆச்சியின் குடிசையிலிருந்து அந்தக் குறுக்குத் தெருவில் சில யார் தூரம் போனால் அம்பலத்துப் பிள்ளையாரின் சிறிய கோவில் வரும். ஆச்சி அம்பலத்துப் பிள்ளையாரின் ஒரு சிறந்த பக்கை என்பது ஊர் அறிந்த இரகசியம்.

என்னிடம் வந்து தனது வழக்கைச் சொல்லியதில் ஆச்சிக்குப் பெரிய மன ஆறுதலாக இருக்கும் என்பது எனக்குத் தெரிந்ததொரு விடயம்.

ஆச்சியின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பது மாத்திரம் தான் எனது கடமை இல்லை. இடை இடையே ஐந்தோ பத்தோ ஆச்சிக்குத் தேவை ஏற்படுவதைப் பார்த்து உதவுவேன். கடலை விற்று முடிந்தவுடன் என்னிடம் கடனாகப் பெற்ற தொகையை ஆச்சி தந்து விடுவா. கொடுக்கல் வாங்கலில் ஆச்சி மிக மிக நாணயமானவர்.

புயலுக்கு முதல்நாளும் என்னிடம் கடன் வாங்கித் தன்னுடைய முதலையும் லாபத்தையும் போட்டுத்தான்

அரைமுடை கடலை வாங்கி வைத்திருந்தா, ஆச்சி, வியா
பாரத்துக்காக

கடலை முடை களவு போனதால் ஆச்சிக்குத் தனது
லாபம், முதல். எல்லாம் போய்விட்டதென்பதோடு என்னி
டம் வாங்கிய கடனையும் அல்லவா திருப்பித்தர முடியாது
போய்விட்டது.

இவைகளால் ஆச்சிக்குப்பெரிதும் மனக்கவலை ஏற்பட்டு
விட்டிருந்தது. ஆச்சிக்கு ஏற்பட்ட மனக்கவலையின் நட்பு
தின் பிரதிபலிப்பே இப்போது நடந்து முடிந்து போன இந்
தச் சாபமிடலாகும்.

கூரை வேய்ந்து முடிந்தபின்பு குளித்து உணவு கொண்டு
உறங்கி எழுந்தேன். மாலையாகி விட்டிருந்தது. நேரம்
5 மணியாகி விட்டது என்பது எனது எண்ணம். சற்குணம்
ஓடோடி வந்தான் அவனுக்கு மேல்முச்சுக் கீழ்முச்சு வாங்
கியது, ஓடிவந்த வேகத்தில்.

'முருகையா மாமா உங்களுக்கு ஒரு விசயம் தெரியுமா?'

'விசயத்துக்கு முன்னம் அறைக்குள்ளே போய் என்ன
நேரம் என்று பார்த்து வா'

அறைக்குள்ளே ஓடிப்போய் வந்து 'இப்ப நேரம் 5-15
மாமா' என்றான் சற்குணம்.

'சரி சரி இனி உன்னை விசயத்தைச் சொல்லு, சற்
குணம்.

'மாமா உங்களுக்கு அது தெரியாதே?'

'எதைச் சொல்லுகிறாய், சற்குணம்? இப்பதானே
நான் நித்திரையாளை எழும்பி வாறன். எனக்கென்ன

தெரியும் என்று கேட்கிறாய், சற்குணம்?' என்றேன் நித்திரைச் சோம்பலோடு.

'சுப்பையனைக் சுத்தியாலை குத்திப்போட்டாங்களாம் மாமா. இது தெரியாதே உங்களுக்கு மாமா?' என்றான் சற்குணம்.

"குத்தினது ஆரெண்டு தெரியாதாம், சுப்பையன்னை குடல் வெளியிலே தொங்குதாம். நல்ல குத்தாம். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போறாங்களாம் மாமா."

'ஏனாம் சுத்தியாலை குத்தினானாம் சுப்பையனை?'

'சாராயம் குடிக்கப் போன இடத்திலை சண்டை வந்து விட்டதாம். அதிலை தான் சுத்திக்குத்து விழுந்திருக்குதாம் மாமா'

'சற்குணம் சுப்பையனைக் குத்தினது ஆராம்?'

'குத்தினது ஆரெண்டு தெரியாதாம். குத்தினவன் ஓடி விட்டான் எண்டுதான் கதைக்கினம், மாமா'

நான் சம்பவங்களைக் கோர்வைப்படுத்தி யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் எதுவும் பேசாதது கண்டு சற்குணம் என்ன நினைத்தானோ என்னவோ, 'நான் போறன் மாமா' என்று கூறியபடியே போய்விட்டான். இன்னும் என்ன செய்தி கொண்டு வருவானோ?

இரவு ஓடிப் பொழுதும் விடிந்தது.

நான் கண்விழித்து எழுந்து வீட்டுக்கு வெளியே வந்த தனைக் கண்டுதானோ என்னவோ சற்குணம் ஓடோடி வந்தான்.

'மாமா ஆள் சரியாம், தெரியுமோ, மாமா உங்களுக்கு?'

'என்னடாப்பா சற்குணம் காலங்காத்தாலை சொல்லறாய்?'

'அதுதான் சுப்பையன் ஆள் அவுட், மாமா தெரியுமோ என்று கேட்கிறன், மாமா' சற்குணம் கூறிவிட்டுப் போய் விட்டான்.

நான் இதைக் கேட்டுத் திகைத்துப் போய் நின்ற போது எனது துணைவி வந்து "'ஆச்சியின் சாபம்.....'" என்று கதையைத் தொடங்கினாள்.

'அதுதான் நானும் யோசித்துக் கொண்டு நிற்கிறன் என்றேன், வியப்புடன்.

ஈழநாடு 19 8 79

இன்று காலை தொ ளருக்கல்ல.....!

டக்கம் வீட்டு விறாந்தை யில் சாய்மணைக் கதிரை யைப் போட்டு, அதிலே சாய்ந்து படுத்திருந்து கொண்டிருக்கும் ஓய்வு பெற்ற அதிபர் முத்துத் தம்பி, தமக்குப் பக்கத்தில் உள்ள "ரீப்போ" மீது வைத்து மூடப்பட்டிருக்கும் "எவ்ரில்வர்" செம்பில் இருக்கும் குளிர்ந்த நீரைக் குடிப்பதும், தமது கையிற் சிக்குண்டிருக்கும் நீண்ட கடிதத்தைத் தமது மூக்குக் கண்ணாடியை மாட்டிக் கொண்டு படிப்பதும், படித்து முடித்து விட்டுத் தமக்கு அருகில் உள்ள அதே "ரீப்போவின்" மூலையில் உள்ள பனையோலை விசிறியை எடுத்து விசுக்கிக் கொண்டு தம்கண்களை மூடிக் கொண்டு அயர்ந்து கிடப்பதும், அரைமணி நேரம் அல்லது முக்கால் மணி நேரம் கழித்து மீண்டும் கண்விழிப்பதும், தண்ணீர் குடிப்பதும், கடிதம் படிப்பதுமாகச் சுழற்சி முறையிற் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்!

இப்போது கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு, அவரது கையிற் சிக்கியுள்ள பனையோலை விசிறி கழல அதிலிருந்து எழும் சுகமான மெல்லிய காற்றின் அரவணைப்பில் அவர் கண்களை மூடிக்கொண்டு படுத்திருக்கின்றார்!

அவருக்குப் பக்கத்தில் போடப்பட்டுள்ள கதிரையில் அவரது துணைவியர் பார்வதியம்மாளும் சோகம் கப்பிய காய்ந்து வெளிறிய முகத்துடன் அமர்ந்திருக்கின்றார்!

இவர்கள் இருவருக்கும் என்னதான் நேர்ந்து விட்டது, இப்படி இடிந்து போய் அமர்ந்திருப்பதற்கு?

இவ்வேளையிலே.....

இரும்புப் படலை திறக்கும் சத்தம் கேட்டுக் கதிரையிலிருந்தபடியே சத்தம் வந்த திசையை எட்டிப் பார்க்கின்றார், பார்வதியம்மாள்!

அம்மாளின் முகத்தில், திசையறியாது வகையறியாது கடலில் தத்தளித்தவன் கைகளுக்கு மரத்துண்டொன்று ஓடைத்ததைப் போன்றதொரு மலர்ச்சி!

“வாருங்கோ ராசா அண்ணை! வாருங்கோ! கதிரையிலை இருங்கோ!” என்று வந்தவரை வரவேற்று விட்டு, “இஞ்சாருங்கோ..... எழும்புங்கோ..... ராசா அண்ணையெல்லே வந்திருக்கின்றார்!” என்று கூறிக், கண்மூடிக்கிடக்கின்ற தமது கணவரை, எழுப்புகின்றார்!

“ஆ.....ர.....து வந்தது...?” — தம் கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பார்த்தபடி கேட்கின்றார், முத்துத்தம்பி!

“ராசா அண்ணையெல்லே வந்திருக்கின்றார்” — பார்வதியம்மாளின் பதில்!

“ஆ.....இரடாப்பா இரு, கதிரையிலை எங்கையிருந்து நீ இப்ப வாறாய்?

“காலமை ஐஞ்ச ஐஞ்சரையளவிலை வெளிக்கிட்டு ஒரு அவசர அலுவலாகச் சாவகச்சேரிக்குப் போனனான்! இப்பதான் வாறன். வெய்யிலும் நல்ல வெய்யில், வாற வழியிலை இப்பிடியென்று கேள்விப்பட்டன். அதுதான் வீட்டையும் போகாமல் நேராய் இஞ்சை ஓடி வாறன், உங்களைப் பார்ப்பமெண்டு...” — ராசா அண்ணை வழமைக்கு மாறாக மெதுவான குரலில் பதில் சொன்னார்!

“இப்ப நேரம் என்ன இருக்குமப்பா.....” துணை வியாரைக் கேட்டார் அதிபர்!

“இப்ப பதினொண்டரையாகி விட்டதே தம்பியண்ணை” எனத் தமது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து விட்டுப் பதில் தந்தார், ராசா அண்ணை!

முத்துத்தம்பியரின் மிக நெருங்கிய நண்பர் குழுவில் ஒருவர்தான், இந்த “ராசா அண்ணை” என்றழைக்கப்படுகின்ற இராசையாக்கினாக்கர்! ராசா அண்ணையோ முத்துத் தம்பியரைத் தம்பியண்ணை என்றே அன்பாக அழைத்துக் கொள்ளுவார்

“என்ன தம்பியண்ணை! இப்படிச் செய்து விட்டாளே குமுதா?” என ராசா அண்ணை, தமது நண்பரின் நொந்த உள்ளம் ஆறுதல் கொள்ளும் வகையில், தன் உள்ள நோவைக் காட்டும் வகையில், கேட்டார்!

“ஓமடாப்பா! ஆரிதை எதிர்பார்த்தது? மனம் படுகிற வேதனை சொல்லேலாதது தான்! என்ன செய்வது என்று தெரியாது கிடக்கிறன்” — தந்தையின் தளர்ந்த உள்ளம்!

“என்ன செய்வது எண்டு தெரியாதெண்டு கொண்டு சாய்மணைக் கதிரையில் படுத்திருந்தால் ஒண்டுமே நடக்காது என்று நான் காலமை தொடக்கம் சொல்லுகிறன். இவர் கேட்கிறாரில்லையே, இராசா அண்ணை” — பார்வதி அம்மாளின் குரல் துயரத்தால் கம்மிக் கொண்டது!

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ! கவலையைத் தாங்கேலாது தான்! அவசரப் பட்டு ஒண்டும் செய்யேலாது. செய்யவும் கூடாது” ராசா அண்ணையின் ஆலோசனை!

சிறிது நேரம் யோசனை செய்து விட்டு “விஷயம் எப்ப உங்களுக்குத் தெரிய வந்தது?” என்று வினாவினார் ராசா அண்ணை!

“நல்லாய் விடிஞ்சாப் பிறகுதான்” பெற்றுள்ளார்த்த வளின் பதில்!

“இராத்திரி வீட்டிலைதானே படுத்திருந்தவள், குழ தா?” — ராசாவின் விசாரணை!

“ஓமோம் விடியேக்கைதான் இது நடந்திருக்க வேண்டும்” தந்தையின் யூகத்தில் எழுந்த பதில்!

“மற்ற இரண்டு பேரும் - அமுதா, வரதா - இப்ப எங்கை?”

“அவையளும் உங்கைதான். கவலையிலை ஒவ்வொருத்தரும் மூலைக்கு மூலை சுருண்டு படுத்திருக்கினம், அண்ணை!” — தாயுள்ளத்தின் தளர்ந்த பதிலிது!

“சமையல் சாப்பாடு எல்லாம் எப்பிடி?”

“சாப்பாடும் கூப்பாடும் தான். ஏதோ உங்கடை வீட்டார்தான் ஏதோ செய்யினம் போலை”... பார்வதி அம்மாளின் நொந்தமனம்!

“தம்பியண்ணை என்ன பேசாமல் இருக்கிறியள். உதென்ன கடிதம் கையிலை? கவலைப்பட்டு என்ன செய்வதண்ணை!” — ராசா அண்ணையின் ஆறுதல் மொழி!

நண்பர்களுக்கிடையே ஒழிவு மறைவு எதுவும் இல்லை எனவே—

“இதுதானடாப்பா அவள் எழுதி வைத்து விட்டுப் போன கடிதம் சும்மா வாசித்துப் பாரன்” — தனது நண்

பனுக்குத், தனது மார்பில் கிடந்து காற்றுக்குப் படபடத்துக் கொண்டிருந்த அந்த நீண்ட கடிதத்தை எடுத்து நீட்டினார்!

“அட! பெரிய கடிதமாய்க் கிடக்குதே! அவள் பிள்ளை என்ன எழுதி வைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறாள் என்று வாசித்துப் பார்ப்போம்” எனக் கூறிக் கொண்டு கடிதத்தினைத் தம்பியண்ணையிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்ட ராசா அண்ணை தனது மூக்குக் கண்ணாடியை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு கடிதத்தை வாசிக்க ஆயத்தமாவார்!

பாசம்விகு தந்தையாருக்கும் தாயாருக்கும்:

இக்கடிதமும் என் நிலைப்பாடும் உங்களுக்குச் சற்றே திகைப்பை ஏற்படுத்தும் என்பது உண்மை தான்! எனினும் நிலைமை இப்படியாகிவிட்டது! இதனை வாசித்து விட்டுப் பதற்றம் கொள்ளாது ஆற அமர இருந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள். அப்போது எனது இந்நிலைப்பாடு சரியான தொன்றென்பதனை நீங்களும் ஏற்றுக் கொள்ளுவீர்கள் அம்மாவையும் சமாதானப்படுத்துவது உங்கள் பொறுப்பிலேயே விட்டு விடுகின்றேன்.

இப்போது கூர்மையடைந்து வருகின்ற விடுதலைப் போராட்டத்தினைத் தமிழின உணர்வுள்ள அத்தனை பேருமே, அவர்கள் - உலகில் எங்கிருந்த போதிலும் - ஆதரிப்பார்கள். ஆதரித்திடவே வேண்டும்.

இப்போராட்டம் தனியாக மண்மீட்புப் போராட்டம் மட்டுமல்ல, இது தமிழரின் மொழி - கலை - கலாசாரம் அரசுஉரிமை - வாழும்உரிமை - ஆளும்உரிமை முதலானவைகளையும் அந்நிய ஆதிக்கத்தின் அசுரப்பிடியினின்றும் மீட்டெடுக்கும் போராட்டம்!

இதில் தமிழ்மக்கள் அனைவருமே பங்காளராக மாற வேண்டும் - பார்வையாளராக இனிமேலும் இருத்தலாகாது என்ற கருத்தை, நீங்கள் ராசாமாமா முதலான உங்கள்

நண்பர்களுடன் உரையாடும் போதெல்லாம் வலியுறுத்திக் கூறுவீர்களே!

ஆரம்பத்தில் உங்கள் பேச்சு உள்ளத்திலிருந்து வருவதாகவே நான் நம்பி இருந்தேன். நாட்கள் செல்லச் செல்ல நீங்கள் வெறும் வாய்விச்சுக்காரர் என்பதனை உணர்ந்து கொண்டேன்!

நீங்கள் பெரியண்ணை குரானைத், அவர் "ஏஎல்" சித்தியெய்திவிட்டுப் பல்கலைக்கழக அனுமதியை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து இருந்த வேளையில் திடீரென்று, அவரது கைகால்களைக் கட்டி ஏற்றி அனுப்புவது போல அவரை மிரட்டி அதட்டி - விமான மேற்றி ஜேர்மனிக்கு அனுப்பி வைத்தீர்கள். அப்போது, என்னுடன் எனது இரு தங்கைகளுக்கும் திருமணத்திற்குப் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே நீங்கள் ஜேர்மனிக்கு அனுப்புவதாக எண்ணிக் கொண்டேன். ஆனால் போராட்டத்துடன் அவருக்கு நெருக்கம் ஏற்பட்டு வளர்த்து கொண்டு வருவதாக யாரோ கூறியதைக் கேட்டு அதனை நம்பியே நீங்கள் அவரை ஜேர்மனிக்கு அனுப்பியதாகப் பின்னர் அறிந்து கொண்டேன். சரிபோகட்டும் என ஆறுதல் கொண்டேன்!

அதன் பின்னரும் நீங்கள் "விட்டுக் கொடுவராவது போராளியாக வேண்டும்" என்னும் உயரிய கருத்தை ஆதரித்து உங்கள் நண்பர்களிடையேயும் உங்களையறிந்தவர்களிடையேயும் பேசுவதைக் கண்டும் நான் மௌனமாக இருந்து வந்தேன்.

மீண்டும் நீங்கள், ஆறு மாதத்தின் பின்னர் எனது இரண்டாவது அண்ணை பிரகாஷையும் அவரது திறமையான படிப்பைக் குழப்பி விட்டதுடன் அவரது காலைப் பிடித்துக் கொஞ்சிக் கூத்தாடி அவரையும் ஜேர்மனிக்கு அனுப்பி வைத்தீர்கள். அவரையும், குடும்ப நிலைமையை முன்னேற்றத்தான் அனுப்பி வைத்துள்ளீர்கள் என முதலில் நம்பியிருந்தேன். ஆனால் அவருக்கும் போராட்டத்துடன்

நெருக்கம் வளர்வதை அறிந்தே ஜேர்மனிக்கு அனுப்பி வைத்தீர்கள் என்பதனைப் பின்னர்தான் அறிந்து கொண்ட போதிலும் ஜேர்மனிக்கு போனவரை இனி என்ன செய்வது என எண்ணி மெளனியாகி விட்டேன்.

உங்கள் பிள்ளைகளைப் போராட்டத்திலிருந்து அந்நியப்படுத்தி வைத்ததுடன் அவர்களைப் பாதுகாப்பாக இருப்பதற்கும் ஏற்ற ஒழுங்குகளை மேற் கொண்ட பின்னரும் நீங்கள் போராட்டம் - போர்க்களம் - போராளிகள் - பற்றி நண்பர்களுடனும் வருவோர் போவோர்களுடனும் ஆதரவாக - அனுதாபமாகக் கருத்துக்களை வலியுறுத்தி வருவதில் உற்சாகமாகவே இருந்து வந்தீர்கள்!

எனது முதலாம் இரண்டாம் அண்ணன்மாருக்கு இடைவிடாது நீங்கள் தொல்லை கொடுத்து பணம் அனுப்பச் செய்து மூன்றாவது அண்ணன் ஞானத்தையும் ஜேர்மனிக்கு அனுப்பி விட்டீர்கள். எனது மூன்றாவது அண்ணையும் விடுதலைப் போராட்டத்துடனான தனது உறவை நெருக்கமாக வளர்த்து வருவதாக ஊரில் யாரோ கூறியதை வைத்துக் கொண்டதான் நீங்கள் இந்த "ஏற்றுமதி" நடவடிக்கையை எடுத்தீர்கள் எனப் பின்னர்தான் அறிந்தேன் காலங்கடந்த பின்னால் கலங்கி என்ன பயன்?

இவைகளுக்குப் பின்னரும் நீங்கள் "களத்திற்குப் பெண் பிள்ளைகளும் பெருமளவில் செல்ல வேண்டும்" என்னும் கருத்தையும் வலியுறுத்திக் கூறத் தொடங்கியிருந்தீர்கள். அத்துடன் மாங்குளம் முகாம் தகர்ப்பின் போது நிகழ்ந்த பெண் போராளிகளின் வீரச் செயல்கள் பற்றியும் வானளாவப் புகழ்த் தலைப்பட்டீர்கள்!

ஞானம் அண்ணை ஜேர்மனிக்குப் போய்ச் சில நாட்களின் பின்னர் எழுதிய கடிதத்தில் "மூத்த அண்ணன் சில காலமாக அதிகமாக மது அருந்துவதாகவும், இரண்டாவது அண்ணன் பிரகாஷ் அடிக்கடி நோய்வாய்ப்புபடுவதாகவும் அண்

மையில் ஒரு தடவை அவர் சத்திரசிகிச்சைக்குட்பட்டிருந்த தாகவும், எழுதியிருந்ததை வாசித்துவிட்டு “என்றை பிள்ளைகள் பாதுகாப்பாக இருக்கட்டும் என அங்கு அனுப்பி வைத்தேன். ஆனால் என்றை எண்ணம் பிழைச்சுப் போச்சுப் போலை கிடக்கு “என்று வாய்விட்டு உங்கள் மனவருத்தத்தை - ஏமாற்றத்தை - கொட்டித் தீர்த்திருந்தீர்களே

ஜேர்மனிக்குப் போய்க் குறுகிய காலத்துள் நீங்கள் கேட்கக் கேட்கப் பணம் அனுப்புவதற்கு அவர்கள் என்ன பாடு படுகின்றார்களோ என்று ஒரு தடவையேனும் சிந்தித்துப் பார்த்தீர்களா?

உங்கள் பிள்ளைகள் மட்டும் பாதுகாப்பாக இருக்க, மற்றவர்களின் பிள்ளைகள் களம் சென்று - சுகம் கொண்டு உடல் நொந்து - உயிர்தந்து - விடுதலை பெற்றுத் தரவேண்டுமென எண்ணும் சுபநலம் மிக்கவராக வாய்ச்சவாலடிக்கும் பேர்வழியாக - நீங்கள் இருப்பதனைக் கண்டு நான் மிகவும் மனம் நொத்தேன்.

மேலும் “தம்பிமாரின் வேண்டுகோள் முற்றிலும் சரியானது தானே! கட்டாயம் தமிழனாய்ப் பிறந்தவன் ஒவ்வொருவனும் - ஒவ்வொரு குடும்பத்தவனும் - குறைந்தது 02 பவுணாவது கொடுக்க வேண்டும் “என அடித்துப் பேசி வருகின்ற நீங்கள், ஓய்வுதிய மொன்றே உங்கள் குடும்பத்திற்கு உள்ள வாழ்க்கைக்கான ஆகாரமாக இருப்பதாகக் கூறியும், மூன்று கன்னிப் பெண்களைக் கரைசேர்க்கும் கடமை - சுகம் - உண்டென்று கூறியும் அதனால் மண்மீட்பு நிதிக்குப் பவுண் தருவதற்கு இயலாது எனக் கூபட எண்ணத்துடன் மறுப்புத் தெரிவித்திருந்தீர்கள். அம்மாவுடன் நாங்கள் மூவரும் சேர்ந்து உங்கள் இச் செயலைத் தடுத்தோம். ஆனால் நீங்கள் எங்களை யெல்லாம் முட்டாள்கள் எனச் சொல்லியிருந்தீர்கள். இறுதியில் என்ன நடந்தது? வெளியூரில் இருக்கும் மூன்று அண்ணன் மார் பற்றி அறிய வேண்டியவர்கள் அறிந்து கொண்ட

தால் செலுத்த வேண்டியதைச் செலுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது!

இதனை இன்னமும் நீளமாக்க விரும்பவில்லை. இவைகள் உங்கள் மேல் சுமத்தப்படுகின்ற குற்றச் சாட்டுகள் அல்ல. இவை உங்கள் மேலுள்ள குறைபாடுகளே! மேலும் உங்கள் செயற்பாடுகளும் எனது இந்த நிலைப்பாட்டிற்கு ஓரளவு காரணம் என்றாலும் பொருந்தும்!

தொடர்ந்தும் நீங்கள் வாய்ச் சொல் வீரராக இருக்க வேண்டாம் என்பதே எனது ஒரேயொரு வேண்டுகோள்!

சொல்வதைச் செய்யுங்கள்; அது போலவே செய்வதைச் சொல்லுங்கள்.

உதவி செய்யுங்கள்; இயலாதுவிடின் உபத்திரவமாவுது செய்யாதிருங்கள்!

கரையில் நின்று மீன் பிடித்தல் என்பது இயலாத தொன்று. மீன்பிடிப்பதென்றால் நீரில் இறங்கத்தான் வேண்டும்.

எலியாக வாழ்வதிலும் பார்க்கப் புரியாகச் சாவது மேல் என்றார் கலைஞர் எனவே என்னைத் தேடிவரவோ தேடி வந்து என்னைத் திசை திருப்பவோ-முயலவேண்டாம் என்று உங்களைக் கைகூப்பிக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

மேலும் நான் என்னைப் போராட்டத்தில் இணைத்துக் கொண்டமையைச் சுட்டிக்காட்டி மணமீட்பு நிதிக்குச் செலுத்த வேண்டிய பங்களிப்பைச் செலுத்துவதிலிருந்து நீங்கள் நழுவிக்கொள்ள முயல வேண்டாம் என்றும் உங்களைப் பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

நேற்று - சனிக்கிழமை - முழுவதற்காக எனது காதுணிகள், கைவளையல்கள் ஆகியவற்றை அம்மாவிடம் சுழற்றிக் கொடுத்திருக்கின்றேன். அவைகளை அம்மாவிடமிருந்து பத்திரமாகப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

என்னைச் சந்திப்பதற்கு உங்களுக்கு விருப்பம் இருப்பின், வேளை வரும் போது நான் உங்களுக்குத் தகவல் அனுப்பவேன். அது வரையில் நீங்கள் காத்திருக்கத்தான் வேண்டும்.

சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளாக வீட்டுப் பணி செய்து அலுத்து விட்டேன். இனிமேல் சில காலத்துக்கே னும் நாட்டுப் பணி செய்வதில் நாட்டம் கொண்டுள்ளேன். என்னைத் தடுக்காதீர்கள் என ஆனத்தின் நலன் கருதிக்கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

அத்துடன் உங்கள் எண்ணத்தைச் செயலாக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தமை பற்றி நீங்கள் நிச்சயம் மகிழ்ச்சியடைவீர்கள் மேலும் எனது இந்த நிலைப்பாடு இதுவரை உங்களிடமிருந்த குறைபாடுகளுக்கான பிராயச்சித்தமாகவும் - பரிசாரமாகவும் அமையட்டும்.

அப்பா! இறுதியாக உங்களுக்கொரு வார்த்தை. உபதேசம் ஊருக்கல்ல! உங்களுக்கும் தான்!!

இவ்வண்மை
நாட்டுப் பணியில்

குமுதா

தம்பியண்ணை கொடுத்த கடிதத்தை வாசிக்கத் தொடங்கியது முதல் இறுதிவரை இடையீடு இன்றி வாசித்து முடித்து விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தார். இராசா அண்ணை

“என்னடாப்பா.. கடிதத்தை ஒரே மூச்சில் வாசித்து முடித்து விட்டாய் போல இருக்கு..”

“ஓமோம்! தம்பியண்ணை!! அவளே நோயும் சொல்லி நோய்க்கு மருந்தும் சொல்லி விட்டாளே! இதற்குப் பிறகும் எங்கடை நேரத்தைச் செவ்வழித்துத் தேடிப்போய். அவள் இருக்கிற இடத்தைக் கண்டுபிடித்து அங்கே போக, குமுதா எங்களைச் சந்திக்க மறுத்து விட்டால்... அது எங்களுக்கு இன்னும் கவலையைப் பெருக்கி விடுமெல்லே” — ராசா அண்ணை தனது அபிப்பிராயத்தை இதமாகத் தெரிவித்தார்.

“ஓமோபண்ணை! அவளின்ரை குணம் உங்களுக்கும் தெரியும் தானே! அவள் பிடிச்சால் பிடிச்சது தானே! தேடி வரவேண்டாம். என்னைத் தடுக்கவேண்டாம் என்று கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டுப் போனவளைத் தேடிப் போனாலும் அவள் உடனம் எங்களோட ஓடியா வரப் போறாள்!” —இது பெற்ற வின் மதிப்பீடு! மனம் ஆறுதல் பெறுவதின் அறிகுறி!!

“சரியாய்ச் சொன்னீங்கள்! உங்களின்ரை குழுதாவைப் போல வாழவேண்டிய - ஆண்டு அனுபவிக்கவேண்டிய - எத்தனை குழுதாக்கள், - ஆண்பிள்ளைகள் - தங்களின்ரை வாழவை - சுகங்களை - உணர்வுகளை - விடுதலை வேள்வியில் ஆகுதியாக்கியுள்ளார்கள்! இன்னும் இலட்சம் இலட்சம் இலட்சிய இதயங்கள் தம்மை இந்த வேள்விக்கு ஆகுதியாக்கிடத் துடிதுடிக்கின்றார்கள்! அவர்களதுதியாகம் எக்காலத்திலும் எக்காரணத்தாலும் வீண்போகாது. அவர்களதுதியாகம் - யாகம் வீரையில் வெற்றி பெற நாங்கள் வாழ்த்தவேண்டும். அதற்குத் துணையாக - உதவியாக நாங்கள் இருக்கவேண்டும்” —ராசா அண்ணையின் குட்டிச் சொற்பொழிவு.

இதுவரை இவையெல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டு சாய்மணைக் கதிரையில் கண்ணை மூடிப்படுத்திருந்த தம்பியண்ணை “உன்ரை கதையைக் கேட்டால், மனதைக் கொஞ்சம் கல்லாக்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லுகிறாய் போல இருக்கு” என்று சுருக்கிச் சொல்லிக் கொண்டு கதிரையில் எழுந்திருந்தார்!

“அப்பா ...” என்றொரு பெண்ணின் குரல் கேட்டுத் தம்பியண்ணை “யாரது...” என்றபடி வீட்டின் உட்புறத்தை நோக்கினார்!

“அட...சாரதாவே! இஞ்சை பார் ராசா... உன்ரை கடைக்குட்டி மகள் வந்திருக்கிறாள்” என்றார் தம்பியண்ணை!

செல்லும் வழி சரியானதே!

“வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறை” என்ற ஆர். டேவீட்டின் தரமான படைப்புடன் வெளி வந்த “மீரா பிரசரம்” படித்தேன். விறுவிறுப்பான தடை... நடந்த கதை, இனி நடக்கக்கூடாத கதை...

1988ன் பின் “மீரா”வின் சாதனை எனக்கு மனநிறைவுதருகிறது ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு “மீரா” சிறந்த பங்காற்றுகிறது. பல புதிய அனுபவங்களை “மீரா வெளியீட்டாளர்” பெற்றிருக்கிறார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அது அவரது வளர்ச்சிக்கும் “மீரா”வின் முன்னேற்றத்திற்கும் உரழுட்டும்...

வெளிவந்துள்ள பதினாறு படைப்புகளின் இலக்கியத் தரத்தில் ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கலாம். ஆனால் “மீரா” செல்லும் வழி சரியானது என்று உண்மை. இதே கொள்கைப் பிடிப்புடனும், தாந்து விரிந்த செயல்முறையுடனும், “மீரா” தாடர்ந்து செல்ல வேண்டும்... செல்லும் என்று அழைக்கிறேன்.

“தூங்காத விழிகள்”

நாவலாசிரியர்

முதூர் செல்வன்

அருள்ராஜ்

என்னுரை

1977, 1978, 1979 ஆகிய மூன்று ஆண்டுகளிலும் பிரசுரமான எனது ஆறு சிறுகதைகளையும், சமகால நிகழ்வுகளில் ஒரு சிறு பொறியைக் கருவாகக் கொண்டு அண்மையில் உருவாக்கிய ஒரு சிறுகதையினையும் சேர்த்துத் தொகுத்து "ஊருக்கல்ல..." என்னும் மகுடமிட்டு வெளியிடுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தமை பற்றி எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியே.

ஆறு சிறுகதைகளும் பிரசுரமாகிச் சுமார் 12 ஆண்டுகளின் பின்னர் தொகுத்து வெளியிடுவதனால் விளையும் எனது இந்த மட்டற்ற மகிழ்ச்சிக்கு வித்திட்டவர். மீரா பிரசுராலய அதிபர் திரு டேவிட் லிகோரி ஆவர். அவருக்கு முதலில் எனது இதயம் கனிந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக. என் போன்ற பிரசுர வசதிகளற்ற எழுத்தாளர்களின் ஓரமான ஆக்கங்கள் அச்ச வாகனம் ஏறி நூல்களாக உருவாகிட வாய்ப்பின்றி மூலையில் தூங்க விடாது. அவைகளையும் தேடிப் பெற்று அச்சிட்டு நூல்களாக்கி வாசக அன்பர்களின் அறிவுத் தாகத்திணைத் தவிர்க்கும் அவரது உயரிய தயிழ் இலக்கியப் பணி மென்மேலும் சிறக்க, வளர வாழ்த்து கின்றேன்.

அடுத்து, இந்தச் சிறுகதைகள் ஆறினையும் அவ்வவ் வேளைகளில் பிரசுரம் செய்து எனக்கு இத்துறையில் ஊக்கம் நல்கிய என் மதிப்புக்குரிய ஈழநாடு வாரமலர் ஆசிரியர், சுடர் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் ஆகியவர்களுக்கு இதயம் நிறைந்த என் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

இத்தொகுப்பிற்கு முன்னுரைத் திலகமிட்டு ஆசிரியர் யுள்ள எனது அன்பு நண்பரும், எழுத்தாளர், கவிஞர், நாடக எழுத்தாளர், நாடகத் தயாரிப்பாளர் நாடக நடிகர் என்றிவ் வண்ணம் பல்துறைகளிலும் ஆழக் கால் பதித்து நிற்கும் திரு. நாவண்ணன் அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த நன்றிகள் சமர்ப்பணம்.

கொழும்புத்துறை,
யாழ்ப்பாணம். 91. 05

"முருகு"

“என்ன வினாசம் சாரதா?” ராசா அண்ணையின் விசாரணை!

“மாமா மாமிக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு கொண்டு வந்தனாங்கள் அப்பா” —சாரதாவின் பதில்!

“வேற யார் வந்தனீங்கள்?”

“மீரா அக்காவும் வந்தவ; உள்ளூக்கை நிக்கிறா”

“நல்லது! மாமா மாமியைக் கூட்டிப் போய்ச் சாப்பிடப் பண்ணுங்கோவன்” இனியும் என்ன பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிறியள். நேரம் ஒண்டரையாகிப் போச்சு” —ராசா அண்ணை வேகமூட்டினார்!

“தம்பியண்ணை; எழும்புங்கோ! போய்ச் சாப்பிடுங்கோ எல்லாம் நல்லபடியாய்த்தான் நடக்கும். கவலையை விடுங்கோ. போங்கோ! போய்ச் சாப்பிடுங்கோ” என்று உற்சாகமூட்டினார் ராசா அண்ணை, ஒரு பக்கம்!

“மாமி எழும்புங்கோ! சாப்பிட வாருங்கோ” என்று உரிமையுடன் - அன்புடன் — பார்வதியம்மாளின் கையைப் பற்றி இழுத்தாள் சாரதா, மறுபக்கம்!!

“கொஞ்சம் விடுபிள்ளை, சாரதா! எனக்கென்ன இப்ப சாப்பாடு? நான் ஆறுதலாய்ச் சாப்பிடுவன். முதலிலை மாமாவைச் சாப்பிடப் பண்ணுங்கோவன்” —மகளைப் பிரிந்து மனம் குழம்பித் தவித்திருக்கின்ற பெற்ற வயிறு சாப்பிடப் பின்னடித்தது!

“என்னதான் தத்துவம் பேசினாலும் பெற்றவள் மனம் பேதலிக்கவே செய்யும்” என்பதனை உணர்ந்து கொண்ட ராசா அண்ணை “ஓமோம், சாரதா! அதுவும் சரிதான். மாமி கொஞ்சம் ஆறுதலாயிருக்கட்டும். முதலிலை மாமாவைச் சாப்பிடப் பண்ணுங்கோ சாரதா” —ராசா அண்ணை உற்சாகமூட்டினார்!

“மாமர், வாருங்கோ! சாப்பிட...” எனச் சாரதா கூறிக்கொண்டு, மாமியின் கையை விட்டுவிட்டு மாமாவின் பக்கம் நெருங்கினாள்!!

ஈழத்து இலக்கியக் களத்தில்
“மீரா” வெளியீடுகளாக
வெளிவந்தவை.

1988

1. மழைக்காலம்
2. ராதையின் நெஞ்சம்
3. பூம்பனிமலர்கள்
4. முடிவல்ல ஆரம்பம்

1989

5. மண்ணின் தாகம்
6. பாலைவனப் பயணிகள்
7. கானகத்தின் கானம்
8. முற்றத்து ஒற்றைப் பனை
9. சங்கரன்

1990

10. பூஜைக்காக வாரும் பூவை
11. இராவணன் கோட்டை
12. நிலவே நீ மயங்கரதே
13. இருள் இரவில் அல்ல

1991

14. வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறை
15. அக்கினி
16. முள்முடி மன்னர்கள்
17. விடியலைத் தேடி
18. ஊருக்கல்ல...

“எழுத்தாளனின் எழுதுகோலி
லிருந்து பிறக்கின்ற ஒவ்வொரு
படைப்பும் காலத்தைக் காட்டும் கண்
ணாடியே! இத்தொகுப்பில் உள்ள
ஏழு வகையான ஏழு கதைகளும்
காலக் கண்ணாடிகளே!”

—முருகு—

மீரா பிரகாரம்

18

சு
2